

Εκκλησιαστική Επιθεώρησης "Ορθοδόξου Πίστewς,

Ζωής και Όμολογίας

Στοιχεία συμφώνως τῷ Νόμῳ: Ἰδιοκτῆτης, ἐκδότης,

διευθυντής: Π Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ Ν

Διεύθυνσις: Βαρδακουλά 47, πάροδος 3,

30300 Ναύπακτος- ΤΗΡ: 0634/31805 ἢ 22179

ὑπεύθυνος τυπογραφείου: Σανιδᾶς Κωνσταντῖνος

Ἰωαννίνων Β, Μοσχάτον

Ἐκδίδεται κάθε τρεῖς μῆνες-Ἀριθμὸς φύλλου: 29- Ἔτος ἐκδόσεως: 5ον

Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν

Οἱ διαστρεβλώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ οἱ κηρυσσόμενες κακοδοξίες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους γιὰ τὴν αἰτιολόγησιν τῆς κοινωνίας τῆς μετὰ τοὺς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστῆς τοῦ Φαναρίου καὶ τῆς ἄλλης αἰρετικῆς παρασυναγωγῆς

(γ' ἀπάντησιν εἰς τὴν Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους)

Γιὰ τὴν ἐπιβεβαίωσιν ὅτι ἡ ἀντικειμενικὴ ἀναγνώστῃς τῆς ἐξαγάγῃς τὰ συμπεράσματα τοῦ ἀναφορικῶς μετὰ τὴν στάσιν ποῦ ὀφείλουσιν νὰ τηροῦν οἱ Ὀρθόδοξοι ὅταν κηρυσσεται αἵρεσις, ὡς ἡ σήμερον κηρυσσομένη αἵρεσις τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστῆς τοῦ πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν κοινωνικῶν μετὰ αὐτοὺς Νεοημερολογιτῶν καὶ ψευδοπαλαιοημερολογιτῶν-μνημονευτῶν ἁγιορειτικῶν Μονῶν θὰ παραθέσομε εἰς τὴν συνέχειαν τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν Νέο-παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου.

Συνοπτικὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς κοινωνίας μετὰ τὸ οἰκουμενιστικὸ πατριαρχεῖο τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν ἄλλων κακοδόξων Νεοημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου μετὰ τὸν τότε μοναχὸ π. Βασίλειο (νῦν διάκονο), καθοδηγούμενο ἀπὸ τὸν Γέροντά του, καθηγούμενο τῆς Μονῆς, π. Γεώργιο Καψάνη, ὑποστηρίζει ὅτι σήμερον δὲν ἔχομε συνοδικὴ κήρυξιν τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παρὰ μόνον σποραδικὰς οἰκουμενιστικὰς ἐνέργειας διαφόρων Οἰκουμενιστῶν καὶ πάντως ὁ Οἰκουμενισμὸς σήμερον εἶναι σὲ ὕφεσιν.

Κατὰ τοὺς Γρηγοριάτες πατέρες ἢ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν εἶναι προφανὴς καὶ ἐπομένως δὲν δικαιολογεῖται ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας καὶ ἡ ἀποτειχισμὸς τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες καὶ Οἰκουμενιστῆς ποιμένες κατὰ τοὺς ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου καὶ κατὰ τὸν ΛΑ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ στάσις τῆς Μονῆς Γρηγορίου καὶ τῶν ἄλλων ἁγιορειτικῶν Μονῶν (Μνημονευτῶν τῶν κακοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ καταληψιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, φερομένων ὡς πατριαρχῶν, πλην τῆς γεραρᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῶν ἡρωικῶν ζηλωτῶν Πατέρων τῆς ἐρήμου), ποῦ ἐλέγχουν αὐστηρὰ τῆς διάφορες οἰκουμενιστικὰς ἐκδηλώσεις, συμπροσευχῆς μετὰ αἰρετικῶν, οὐνιτικὰ συλλεῖτουργα - συνιερουργίης μετὰ τοῦ Πάπα, ἐνωτικὰς συμφωνίης, εἶναι, κατὰ τοὺς Γρηγοριάτες μοναχοὺς, ἡ ἐνδεδειγμένη πατερικὴ στάσις. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας τῶν κακοδόξων ποιμένων, ὅταν κηρυσσεται προφανὴς αἵρεσις, ἐνῶ ἐπιβάλλεται ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μόνον ὅταν ὑπάρξῃ ἔνωσις μετὰ καταδικασμένους ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἢ μεγάλης τοπικῆς ἢ Πανορθόδοξος Συνόδου αἰρετικῶν, διαφορετικὰ εἶναι καλύτερα νὰ παραμένουν οἱ Ὀρθόδοξοι σὲ κοινωνία μετὰ τοὺς ποιμένες αὐτοὺς καὶ νὰ ἀναμένουν καταδίκη τους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, γιὰτὶ σὲ κάτω-κάτω ποτὲ δὲν καταδικάσθη κανεὶς κληρικὸς ἐπειδὴ δὲν διέκοψε τὴν κοινωνία μετὰ τὸν κακοδόξο ποιμένα τοῦ πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης.

Ἀναλυτικὰ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου

"1. Ἡ στάσις τῶν ἁγίων Πατέρων ἐναντι τῶν αἰρετικῶν ἦταν πάντοτε ἡ ἴδια." (Ἀντιπατερικὴ ἡ στάσις τοῦ Ζηλωτικοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ, "Ἁγιον Ὄρος 2000, σελ. 6)

Γιὰ ὅσους ἐνώνονται μετὰ καταδικασμένους αἰρετικούς (ἐνθ. ἄνωτ. Σελ. 7-9)

"Συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνες α' καὶ β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς συνόδου, ὅσοι προσχωροῦν στοὺς αἰρετικούς ἐκπίπτουν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ τῆς Ἱεροσύνῃς. Ὡς ἐκ τούτου, οἱ Ἅγιοι Σάββας καὶ Θεοδοσίος μὲ ὅλους τοὺς μοναχοὺς τῆς Παλαιστίνης ἐδήλωναν, ὅτι εἶναι πρόθυμοι νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους, παρὰ νὰ δεχθοῦν ἔνωση μὲ τοὺς Μονοφυσίτες.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀντιμετωπίσθησαν καὶ οἱ ἐνώσεις τὰ ἔτη 1274 καὶ 1439. Οἱ Πατέρες δηλαδὴ διέκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία μὲ ὅσους ἀπεδέχοντο τὴν ἔνωση τῆς Λυῶν (1274). Προετίμησαν μάλιστα τὰ βασιανιστήρια καὶ τὸν θάνατο, ὡς οἱ ἁγιορεῖτες ὀσιομάρτυρες καὶ οἱ ὄσιοι Μελέτιος καὶ Γαλακτίων. Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἐπίσης συνιστοῦσε στοὺς Ὁρθόδοξους, νὰ μὴ ἐπικοινωνοῦν μὲ ὅσους ἀπεδέχοντο τὴν ψευδὴν ἔνωση τῆς Φλωρεντίας (1439), καὶ ἔλεγε "Φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄψεως".

3. Γιὰ ὅσους κηρύττουν αἵρεση.

Ὁ ἱερὸς Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ἐρμηνεύων ὠραιότατα τὴν "Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία παρουσιάζει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει αὐτοὺς ποὺ κηρύττουν ἐντὸς αὐτῆς αἰρετικὰ δόγματα: "Τὴν αἵρεση τὴν ἀναφύουσιν, ἐὰν ἐξαπλωθῇ, κρίνει καὶ κατακρίνει ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος". Μετὰ δὲ τὴν σύνοδο οἱ ἀμετανόητοι αἰρετικοὶ ἀπεκόπτοντο παντελῶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς ἀνωτέρω διεκόπτετο καὶ πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ὁ ιε' κανὼν τῆς ΑΒ' συνόδου ἐπιτρέπει τὴν πράξη αὐτῇ, ἐφ' ὅσον γίνεται μὲ σκοπὸν νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεση τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν. (Ὁ τονισμὸς τῆς προτάσεως ἡμέτερος). Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀπλό, ἡ τελικὴ κρίση καὶ ἡ ἀποκοπὴ τῶν αἰρετικῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὡς προαναφέραμε, ἀνετέθη στὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Αὐτὸ ἔγινε, διότι οἱ αἵρέσεις δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ συνειδητοποιηθοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης δὲν ἦταν δίκαιο νὰ θεωροῦνται αἰρετικοί, πρὸ τῆς τελικῆς ἀποφάσεως τῆς Οἰκουμενικῆς συνόδου, ὅσοι ἐκοινωνοῦσαν ἀπὸ ἄγνοια, γιὰ Οἰκονομία ἢ γιὰ κάποια ἄλλη αἰτία μὲ τοὺς ἐπισκόπους ποὺ ἐκήρυττον αἰρετικὴς δοξασίαις. Γι' αὐτὸ κανεὶς ἱερὸς κανὼν ἢ ἅγιος πατὴρ δὲν ἐπέβαλε ποτὲ στὸ Ὁρθόδοξο πλήρωμα τὴν διακοπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς αἰρετικούς πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ἐπίσης κανεὶς κληρικὸς δὲν ἐτιμωρήθη ποτὲ γι' αὐτὸ, σὲ ἀντίθεση βεβαίως μὲ αὐτοὺς ποὺ συνέχιζαν τὴν ἐπικοινωνία μετὰ τὴν συνοδικὴν καταδίκην."

Καὶ συνεχίζει ὁ π. Βασίλειος:

"Ἄρκετὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορία ἀποδεικνύουν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας μέχρι τὴν τελικὴν καταδίκην τῆς μεσολαβοῦσε ἓνα διάστημα, μικρὸ ἢ μέγαλο. Στὴν περίοδον αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία προσπαθοῦσε διὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς νὰ φέρῃ σὲ μετάνοια τοὺς "καινοὺς" διδασκάλους, ἐφαρμόζοντας τὴν ἀναγνωρισμένην ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους Πατέρας γραμμὴν τῆς Οἰκονομίας. Ἔτσι π.χ. ἐνῶ ὁ Μονοθελητισμὸς ἄρχισε νὰ κηρύττεται τὸ 615, οἱ κύριοι πολέμιοί του, ἅγιοι Σωφρόνιος καὶ Μάξιμος, δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν διακόψει τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς πρὸ τῶν συνόδων τῆς Δύσεως (640-649) ποὺ τοὺς ἀναθεμάτισαν."

α) Ἡ Ὁρθόδοξος ἀπάντησις

γιὰ τὴν διακοπὴν τοῦ μνημόσυνου πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης.

Ἀντιπατερικὴ βάση τῆς ἐργασίας, ὅπως ἀπεδείχθη στὴς προηγούμενες ἀπαντήσεις μας, ἀποτελεῖ ἡ θεωρία ὅτι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου τῶν αἰρετικῶν γίνεται κυρίως(!) (ὅπως ἐξάγεται ὡς τελικὸν συμπέρασμα καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὰ γραφόμενα τῆς Μονῆς Γρηγορίου) μόνον μετὰ ἀπὸ διάγνωσιν ποὺ θὰ κἀνῃ Οἰκουμενικὴ ἢ Πανορθόδοξη Σύνοδος! Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὸ παρατιθέμενον πρὸ πάντων κείμενον: "Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀπλό, ἡ τελικὴ κρίσις καὶ ἡ ἀποκοπὴ τῶν αἰρετικῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς προαναφέραμε, ἀνετέθη στὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον."

Συντριπτικὰ εἶναι ὡστόσο τὰ ὀρθόδοξα ἐπιχειρήματα ποὺ κωνιορτοποιοῦν τὴς αὐθαίρετες ἀπόψεις τῶν Γρηγοριατῶν πατέρων γιὰ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῶν Ὁρθόδοξων νὰ διακόπουν τὴν κοινωνίαν πρὸς τοὺς κακοδόξους ἐπισκόπους κατὰ τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου κατ' ἐξοχὴν πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης, ὅπως γράψαμε καὶ τότε στὴ β' ἀπάντησίν μας:

"Προσπαθοῦν, ὅπως βλέπουμε, ὁ π. Βασίλειος καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης νὰ παρουσιάσουν τὸν ΙΕ' Ἱερὸν Κανὸνα τῆς ΑΒ' Συνόδου ὡς δυνητικὸν παρὰ τὴν ὁμόφωνον διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων ὅτι ὀφείλουν οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ ἀποτειχίζονται ἀπὸ τοὺς ψευδεπισκόπους ποὺ κηρύσσουν αἵρεσιν κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης.

Ἡ μετὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Συνοδικὴν κατάκρισιν τῆς αἵρέσεως ἀποτειχισθῆναι αὐτονόητος!

Ὁ ΙΕ' Ἱερὸς Κανὼνας τῆς ΑΒ' Συνόδου ἐπιβάλλει στοὺς πιστοὺς, κληρὸν καὶ λαόν, τὴν ἄμεσην διακοπὴν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ μνημοσύνου τοῦ δημοσίου καὶ ἐπ' ἐκκλησίας αἰρετικῶν κηρύσσοντος προέδρου, εἴτε ἐπίσκοπος εἶναι αὐτὸς εἴτε ἱερεὺς, εἴτε

πνευματικός ηγούμενος, γέροντας.

Ερμηνεύοντας τὸν ΙΕ' Ἱερὸ Κανὸνα τῆς ΑΒ' Συνόδου ὁ Ζωναρᾶς γράφει: " Ἐὰν τυχὸν ὁ πατριάρχης, ἢ ὁ μητροπολίτης, ἢ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι αἰρετικός, καὶ ὄντας αἰρετικός κηρύσσει τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἀντὶ νὰ διδάσκη τὴν ἀλήθεια, συνεχῶς καὶ ἀδιάντροπα μὲ θρασύτητα διδάσκει τὰ αἰρετικά δόγματα, αὐτοὶ ποὺ ἀποσχίζονται ἀπ' αὐτόν, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι, ὄχι μόνον δὲν τιμωροῦνται γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἀλλὰ ἀντιθέτως θὰ ἀξιωθοῦν κάθε τιμῆς, ἐπειδὴ χωρίζουν ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν αἰρετικῶν· αὐτὸ δηλώνει τὸ ἀποτειχίζοντες (τοῦ κανόνος)· (τὸ γὰρ τείχος, τῶν ἐντὸς αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐκτός, χωρισμὸς ἐστίν)· διότι ἀκριβῶς δὲν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ Ἐπίσκοπον ἀλλὰ ἀπὸ ψευδεπίσκοπον καὶ ψευδοδιδάσκαλον· οὔτε σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔκαναν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπήλλαξαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ σχίσματα, ὅσον ἦταν δυνατόν ἀπὸ τὴν πλευρά τους".

Τὰ ἴδια γράφει καὶ ὁ Βαλαμών: " Ἐὰν κάποιος χωρισθῇ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπόν του, τὸν μητροπολίτην του ἢ τὸν πατριάρχην του, ὄχι λόγῳ κάποιου προσωπικοῦ ἀμαρτήματός του ἀλλὰ λόγῳ αἰρέσεως, ἐπειδὴ ἐκεῖνος διδάσκει ἐπ' ἔκκλησίας ἀνερρυθριάστως κάποια διδάγματα ξένα τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, καὶ πρὶν ἀκόμη ὑπάρξει τελεσιδικη καταδικαστικὴ ἀπόφασις γιὰ τὸν αἰρετικόν, καὶ πολὺ περισσότερο μετὰ τὴν διάγνωσιν, ἔαν ἀποτειχισθῇ, δηλαδὴ χωρίση ἀπὸ τὴν κοινωνία τοῦ ἐπίσκοπού του, ὄχι μόνον δὲν θὰ τιμωρηθῇ, ἀλλὰ καὶ θὰ τιμηθῇ ὡς ὀρθόδοξος· διότι ἀκριβῶς δὲν ἀποσχίσθηκε ἀπὸ Ἐπίσκοπον, ἀλλὰ ἀπὸ ψευδεπίσκοπον καὶ ψευδοδιδάσκαλον καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖο κάνει εἶναι ἄξιο ἐπαίνου, διότι δὲν τέμνει τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἐνώνει καὶ τὴν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ σχίσμα".

Ὁ δὲ Ἀριστηνὸς τονίζει ἐπίσης: "Ἐὰν μερικοὶ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν κηρύσσοντα αἵρεσιν, (ἐπίσκοπον κλπ.), ποὺ ἔχει καταδικασθεῖ ἀπὸ σύνοδον ἢ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες καὶ ὄχι γιὰ κάποιο προσωπικὸ ἔγκλημα, εἶναι ἄξιοι κάθε τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ὡς ὀρθόδοξοι". Ράλλη-Ποτλῆ "Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων", τόμ. Β' σέλ. 694.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἐρμηνεύει ἐπίσης τὸ σχετικὸν χωρίον στὸ Πηδάλιον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον: "Ἐὰν οἱ ῥηθέντες πρόεδροι, (ἐπίσκοποι), εἶναι αἰρετικοί, καὶ κηρύσσουν τὴν αἵρεσιν τους δημοσίᾳ, καὶ γι' αὐτὸ χωρίζονται οἱ ὑποκείμενοι σ' αὐτούς, καὶ πρὶν νὰ γίνῃ ἀκόμα συνοδικὴ κρίσις γι' αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον γιὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς Ὀρθόδοξοι εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ δὲν προσένησαν στὴν Ἐκκλησίαν σχίσμα μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν." Ἱερὸν Πηδάλιον, ἔκδ. 1886, σέλ. 292.

Τοὺς ἁγίους Πατέρες καὶ Διδασκάλους μιμήθηκαν καὶ οἱ Ἁγιορεῖτες Ὀσιομάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος καὶ ἔγραψαν τὴν περίφημη ἐκείνη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον, ἢ ὅποια εἶναι θεολογικώτατη καὶ πλήρης Θείων ἀληθειῶν.

Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ μεταξὺ ἄλλων περιλαμβάνονταν καὶ τὰ ἐξῆς:

"Ἐμπεριέχεται δὲ καὶ στὸν ΙΕ' Κανὸνα τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Α' καὶ Β' ἐπινομασθείσης Συνόδου, ὅτι ὄχι μόνον ἀνεύθυνοι εἶναι ἀλλὰ καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπαινοῦνται αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτούς ποὺ εἶναι προφανῶς αἰρετικοὶ καὶ διδάσκουν δημοσίᾳ, αἰρετικά διδάγματα, καὶ πρὶν νὰ ὑπάρξῃ συνοδικὴ καταδική τους, ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ἡ Ὀρθόδοξός του Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς ἀναίμακτου θυσίας, τὴν θεωροῦσε πάντοτε συγκοινωνίαν τελείαν μὲ τὸν μνημονευόμενον ἀρχιερέα καὶ τὸ φρόνημά του. Διότι ἔχει γραφεῖ στὴν ἐξήγησιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱερουργῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως...καὶ ὅτι εἶναι κοινωνὸς αὐτοῦ καὶ τῆς πίστεως καὶ διάδοχος τῶν Θείων μυστηρίων... (καὶ) ὅτι μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία μὲ μόνην τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων". Δοκίμιον Ἱστορικόν, περὶ τοῦ σχίσματος τῆς δυτικῆς ἔκκλησίας ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς - καὶ τῶν ἐν Φλωρεντία συνόδω γενομένων δολιοτήτων καὶ ἐκβιασμῶν εἰς βάρους τῶν Ὀρθοδόξων - συγγραφεὺν ὑπὸ τοῦ Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Καλλίστου Βλαστοῦ, Ἅγιον Ὅρος 1895, ἐπανέκδοσις 1991, σέλ. 106-107.

Τώρα τί λέτε, π. Γεώργιε καὶ π. Βασίλειε, καὶ οἱ Ἁγιορεῖτες οἱ ἐπὶ Βέκκου μαρτυρήσαντες ἀντιπατερικά ἐδίδαξαν ὅταν, ὅπως ἀναφέρουν, ἐπαινοῦνται ὅσοι πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτούς ποὺ εἶναι προφανῶς αἰρετικοὶ καὶ διδάσκουν δημοσίᾳ, αἰρετικά διδάγματα, καὶ πρὶν ὑπάρξῃ συνοδικὴ καταδική τους;

Οἱ Ὀσιομάρτυρες ἔκοψαν τὸ μνημόσυνο τῶν Λατινόφρονων πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης! Τοὺς Λατινόφρονες δὲν εἶχε ἀκόμη καταδικάσει καμία σύνοδος... Ἦταν βεβαίως καθηρημένοι καὶ ἀναθεματισμένοι οἱ Λατινόφρονες κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνες ἀλλὰ κατὰ τὴν πράξιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, καθαιρετέοι καὶ ἀναθεματιστέοι, δὲν εἶχαν δὴλ. ἀκόμη καθαιρεθεῖ καὶ ἀναθεματισθεῖ, γιὰ νὰ στερηθοῦν καὶ νὰ ἐκπέσουν τῆς Ἱερωσύνης κατὰ τοὺς ἀ' καὶ β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Βλ. καὶ τὸν ἀ' τῆς Ζ'. Τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας βλ. στὴ συνέχεια τοῦ παρόντος. Βέβαια αὐτὸ τὸ πλήρωσαν μὲ τὴ ζωὴ τους!...

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὴν ἐνιαίαν διδασκαλίαν καὶ τὴν πράξιν τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τὰ διδάγματα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, κάθε Ὀρθόδοξος ὀφείλει νὰ διακόπτει τὸ μνημόσυνο τοῦ αἰρετικοῦ ἐπίσκοπου καὶ ὅλων ὅσοι εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς αὐτόν. Ἰδιαίτερα ὅταν αὐτοὶ οἱ ἐπίσκοποι δὲν ἔπονται τῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν ἔρχονται σὲ προφανῆ ἀντίθεση μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ κηρύσσουν ἐπ' ἔκκλησίας γυμνῇ τὴ κεφαλὴ αἵρεση.

"Ὅσοι μὲ ταπεινώση δέχονται καὶ ὑποτάσσονται στὴν Ἱερὰ Παράδοση εἶναι ἄξια μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσοι ἀπὸ ὑπερηφάνεια τὴν ἀρνοῦνται ἢ θέλουν ἀνθρωποκεντρικὰ νὰ ἀλλοιώσουν τὸν Θεανθρωποκεντρικὸ χαρακτήρα τῆς ἐξέρχονται τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ." Γράφει καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης στὴν "Χριστιανικὴ", 07.06.2001, σέλ. 5.

Ἄραγε τί συμβαίνει ὅταν οἱ Νεοημερολογίτες δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση τῶν Ἁγίων ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ποὺ εἶχαν ἐνιαίον ἐορτολόγιο, ὅταν δὴλ. δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση 1600 χρόνων;

Κατά την διακήρυξη και του π. Γεωργίου Καψάνη έχουν εξέλθει του Σώματος της Εκκλησίας.

Πολύ περισσότερο είναι άποκεκομμένοι από το Όρθόδοξο Σώμα, το Σώμα του Χριστού:

- όταν αίρουν τα άναθέματα που επέβαλαν οι Άγιοι Πατέρες κατά των Παπικών, όπως έκανε μονομερώς και άντικανονικώς ο π. Αθηναγόρας,

- όταν συναγελάζονται και συμπροσεύχονται σε κάθε εύκαιρία με τους κηρυχθέντες ύπο των Άγίων Πατέρων αίρετικούς, προτεστάντες, παπικούς και μονοφυσίτες, αλλά και έτεροθρήσκους και είδωλολάτρες (όπως γίνεται σήμερα από την παγκόσμια όρθοδοξία),

- όταν συνάπτουν συμφωνίες μαζί τους και άναγνωρίζουν τα μυστήρια πανάρχαιων αίρετικών, (Μπαλαμάντ με τους Ούνιτες, Σαμπεζύ με τους Μονοφυσίτες)

- και όταν συλλειτουργούν ούνιτικά με τον πάπα, οι Αθηναγόρες, οι Δημήτριοι και οι Βαρθολομαίοι, και μεταδίδουν άκόμη και τα μυστήρια στους αίρετικούς.

Βλ. σε π. Γεωργίου Μεταλληνού, "Διάλογοι χωρίς προσωπεΐον", "Ο.Τ.", 12.07.02 την προσλαλιά προς κληρικούς της Αμερικής και της Γερμανίας του και σωματικά πλέον νεκρού τυμπανιάιου μασόνου πρώην "πατριάρχου" Αθηναγόρα:

"Πιστεύω ότι θα έλθει (το κοινό ποτήριον). Διότι δέν είναι δυνατόν να μη έλθει, διότι ήδη έρχεται. Διότι ήδη είς την Αμερικήν μεταλαμβάνετε πολλούς από το Άγιον Ποτήριον και καλά κάνετε. Και έγώ εδώ όταν έρχονται Καθολικοί και Προτεστάνται και ζητούν να μεταλάβουν τους προσφέρω το Άγιον Ποτήριον! Και είς την Ρώμην το ίδιο γίνεται και είς την Άγγλιαν και είς την Γαλλιαν."

Ο άντικειμενικός Όρθόδοξος άναγνώστης άς βγάλει τα συμπεράσματά του.

Η άποτεΐχιση από αυτούς τους έπισκόπους είναι έπιβεβλημένη και κατά την έρμηνείαν του γνωστού κανονολόγου της Σερβικής Εκκλησίας Νικόδημου Μίλας και δη χωρίς να χρειάζεται πρώτα συνοδική καταδική της άρξαμένης έτεροδιδασκαλίας. Πόσον μάλλον μετά από συνοδικές καταδικές, όπως είναι εκείνες των Παπικών, των Προτεσταντών και των Μονοφυσιτών με τους όποιους κοινωνούν πνευματικά, συμπροσευχητικά και λειτουργικά, κοινωνούντες άκόμη και από το ίδιο ποτήριον Νεοημερολογίτες και έτεροόδοξοι εδώ και πολλά χρόνια συνεχώς, ως άπεδείχθη.

Βλ. π. Γεωργίου Μεταλληνού, "Οί διάλογοι χωρίς προσωπεΐον", "ΟΤ". 12.07.02. Βλ. και "Ο.Τ." 07.02.03, το κείμενο του π. Γεωργίου Μεταλληνού, σχόλιο στην "Καθολική".

Ερμηνεύει ο μέγας Σέρβος κανονολόγος:

"Εάν όμως έπίσκοπος ή μητροπολίτης ή πατριάρχης άρξηται να διακηρύττη δημοσία έπ' εκκλησίας αίρετικήν τινά διδαχήν, άντικειμένην προς την Όρθοδοξίαν, τότε οι προαναφερθέντες κέκτηνται το δικαίωμα άμα και χρέος να άποσχισθώσι πάραυτα του έπισκόπου, μητροπολίτου και πατριάρχου εκείνου, δι ου μόνον είς ουδεμίαν θέλουσιν ύποβληθί κανονικήν ποινήν, αλλά θέλουσι και έπαινεθί είσέτι, καθ όσο δια τούτου δέν κατέκριναν και δέν έπαναστάτησαν έναντίον των νομίμων έπίσκοπων, άλλ έναντίον ψευδεπισκόπων και ψευδοδιδασκάλων, ούτε και έδημιούργησαν τοιουτοτρόπως σχίσμα, έν τή Εκκλησία, άλλ άντιθέτως, άπήλλαξαν την Εκκλησίαν έν όσω ήδυνήθησαν μέτρω του σχίσματος και της διαίρέσεως".

Αυτά διδάσκουν οι άληθείς διδάσκαλοι της Όρθοδοξίας και όχι όσα γράφει ο π. Βασίλειος στην έργασία του, άφου δέν κάνει καμμίαν άναφοράν στους Άγίους Πατέρες ούτε καν στην έρμηνείαν του μέγαλου Αγίου μας, του Αγίου Νικόδημου του Αγιορείτου στους Έρους Κανόνες ΛΑ' και ΙΕ' της ΑΒ' Έεράς Συνόδου του Μεγάλου Φωτίου.

Η έρμηνεία του Μίλας την όποιαν μας μετέφερε στα έλληνικά ο Σέρβος Θεολόγος Είρηναίος Μπούλοβιτς, (νύν έπίσκοπος του Σερβικού Πατριαρχείου), είναι σε πλήρη συμφωνία με την έρμηνεία του Αγίου Νικόδημου του Αγιορείτου και της Εκκλησίας.

Δέν είναι δυνατόν να συμπροσεύχεται ο κ. Βαρθολομαίος όχι μόνον με έτεροδόξους αίρετικούς αλλά και έτεροθρήσκους, και να μάς λέει ο ο π. Βασίλειος ότι έμεις φεύγουμε από την ... "έκκλησία"(!) όταν διακόπτουμε την κοινωνία αυτών και εκείνων που είναι κοινωνικοί προς αυτούς (σέλ. 14 έπ. και κυρίως σέλ. 15 στο Άντιπατερική ή στάση του Ζηλωτικού Παλαιοημερολογιτισμού, Άγιον Όρος 2000). Δέν λέγει και ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης ότι έχθροί του Θεου δέν είναι μόνον οι αίρετικοί αλλά και όσοι κοινωνούν με αυτούς, άναφερόμενος στη σχετική διδασκαλία του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου;

Είναι φορέας της Άποστολικής Παραδόσεως ο κ. Βαρθολομαίος, όταν συμπροσεύχεται και μετά ίερείων του Σατανά, παστορισών προτεσταντριών στην Καμπέρα της Αύστραλίας, στην Αμερική και στην Ασία τελευταία;

Εκφράζει την Όρθόδοξον Εκκλησίαν, όταν μεταδίδει τα μυστήρια στους κατολύκους στην Ραβέννα;

Είναι όρθόδοξος πατριάρχης ο κ. Βαρθολομαίος - (μετά του κ. Χριστοδούλου και του κ. Μελετίου Καλαμαρά) - όταν συμμετέχει στην δαιμονολατρεία της Καμπέρα ή στις πανδαιμονιακές έκδηλώσεις με κοινή λατρεία και συμπροσευχές με Μωαμεθανούς, Βουδιστές, Έβραίους και όλο το συνοθύλευμα του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών;

Ναί, με μιá τέτοια "έκκλησία" έμεις οι Όρθόδοξοι, άγαπητοί Γρηγοριάτες πατέρες, δέν θέλουμε να έχουμε καμμία σχέση. Θέλουμε να είμαστε εκτός αυτής της Ψευδοεκκλησίας του έρχομένου Άντιχρίστου.

Δέν ακούσατε ποτέ, Γρηγοριάτες πατέρες, τί διδάσκει ο Φωστήρας της Έφέσου Άγιος Μάρκος ο Εύγενικός;

"... πέπεισμαι γάρ άκριβώς ότι όσον άποδίισταμαι τούτου και των τοιούτων, (του ένωπικού πατριάρχου Μητροφάνους και των Λατινοφρόνων γενικώς), έγγίζω τώ Θεώ και πάσι τοίς άγίοις, και ώσπερ τούτων χωρίζομαι, ούτως ένούμαι τή άληθεία και τοίς άγίοις πατράσι, τοίς θεολόγοις της Εκκλησίας". Άπολογία του άγιωτάτου Μητροπολίτου Μάρκου του Εύγενικού, ρηθείσα επί τή τελευτή αυτού αυτοσχεδίως,

"Από τις παραπάνω έπίσημες έρμηνευτικές διατάξεις του ΙΕ' Έερού Κανόνος της ΑΒ' Συνόδου σαφώς προκύπτει το λογικό συμπέρασμα ότι:

Ο πρόεδρος (προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῆς ἐνορίας ἢ καὶ μικρῆς ὁμάδος Ὁρθοδόξων), εἴτε πατριάρχης εἶναι, εἴτε μητροπολίτης, εἴτε ἐπίσκοπος, εἴτε καθηγούμενος Μοναστηρίου, εἴτε γέροντας συνοδείας, εἴτε γέροντας ἐνὸς μοναχοῦ, εἴτε πνευματικὸς ἐνὸς πιστοῦ, ὅταν κηρύσσει δημοσίᾳ, γυμνῆ τῆ κεφαλὴ μίαν κακοδοξίαν κατεγνωσμένην = κατεδικασμένην (ὄχι μόνον) ὑπὸ Συνόδου (ἀλλὰ καὶ) ἢ ὑπὸ Ἁγίων Πατέρων, τότε ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς ποὺ ποιμαίνεται ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι λαμβάνουν γνῶσιν τῶν κακοδοξιών τοῦ Χριστιανοί, ἀποκτοῦν ἀμέσως τὸ δικαίωμα καὶ ἔχουν καθῆκον ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Κανόνα νὰ τὸν ἀποκηρύξουν καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν κοινωσίαν του καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν τελεσίδικον καταδίκην τοῦ ψευδεπισκόπου ἢ ψευδοδιδασκάλου, ("οὐ μόνον τῆ κανονικῆ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωσίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται". ΙΕ', Ἱεροῦ Κανόνος ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου) ἐὰν θέλουν νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγονται Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ὄχι αἰρετικοί, (ὡς αἰρετικὸν περιποιούμενοι, κατὰ τὸν ἅγιον Δοσίθεον τῶν Ἱεροσολύμων).

Βλ. σχετικὰ: Περὶ ἐκκλησιαστικῆς κοινωσίας καὶ μνημόσυνου καὶ τοῦ σχετικοῦ αὐτοῖς ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Α' καὶ Β' Ἁγίας Συνόδου, ἔκδ. "Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμένιτης", Ἅγιον Ὅρος 1993, σελ. 19

Πάνω λοιπὸν ἀπὸ κάθε πρόεδρον ἔθεσαν οἱ Πατέρες μας τὶς Ἱερᾶς Γραφῆς, τὴν Ἅγιαν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τὶς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Συνόδων, τὸ Σύνταγμα τῶν Θείων Κανόνων καὶ τοὺς Ἁγίους, τοὺς ὁποίους καὶ ἀκολούθησαν, χωριζόμενοι τῆς κοινωσίας, τοῦ αἰρετικοῦ προέδρου καὶ διακόπτοντες τὸ μνημόσυνόν του. Οἱ ἀδιάφοροι γιὰ τὴν Ἅγιαν Πίστιν, οἱ κόλακες, οἱ τυχοδιώκτες καὶ γενικῶς ὅλο τὸ σύστημα τῶν ὑπηρετῶν ἐνόχων σκοπιμοτήτων τοῦ αἰῶνος τούτου ἀκολουθοῦσαν τοὺς λυκοποιμένους, βοηθώντας τους στὸ ψυχοφθόρο τους ἔργο. ὁ.π. σελ. 22.

Ἀποδείξαμε στὴν προηγούμενῃ μας ἀπάντησιν ὅτι ὄχι μόνον πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης ἐπιβάλλεται ἡ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπὸ συνοδικὴν διαγνώμην ἢ ὅποια δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος. Αὐτὸ ἐγένετο γιὰ παράδειγμα μετὰ τὴν εἰκονομαχικὴν Σύνοδον τοῦ 754 πρὶν συγκληθεῖ ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (787). Οἱ Ὁρθόδοξοι-Εἰκονοφιλοὶ δὲν κοινωνοῦσαν μὲ τοὺς Εἰκονομαχοὺς καὶ ὤφειλαν νὰ μὴ κοινωνοῦν κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ἡ διακοπὴ τῆς κοινωσίας συνεχίσθη καὶ μετὰ τὴν β' Εἰκονομαχικὴν Σύνοδον τοῦ 815, ἡ ὅποια ἀκύρωσε τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν καὶ ἐπεκύρωσε τὶς ἀποφάσεις τῆς α' Εἰκονομαχικῆς συνόδου. Καὶ σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς ἐρμηνευτῆς, Ζωναρά, Βαλασάμωνα, Ἀριστηνὸ, "Ἅγιο Νικόδημο Ἀγιορείτη, Νικόδημο Μίλας, τοὺς Ὁσιομάρτυρες τοὺς ἐπι-Λατινόφρονος Βέκκου μαρτυρήσαντες, κατὰ τὸν "Ἅγιο Μάρκο Εὐγενικό, οἱ Ὁρθόδοξοι ὀφείλουν νὰ ἀποτεριχίζονται ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους ποὺ κηρύσσουν αἵρεσιν κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης. Ἡ μετὰ τὴν Οἰκουμενικὴν συνοδικὴν κατάκρισιν τῆς αἵρεσεως ἀποτεριχίσις εἶναι αὐτονόητος! (Γιὰ τὶς σχετικὰς ἀναφορὰς βλ. τὸ ἡμέτερον "Ἅγιοι Κολλυβάδες" τεύχος 28, σελ. 4 ἐπ.).

Κατὰ τὸν "Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην ὁ καιρὸς τῆς διακοπῆς τῆς κοινωσίας καὶ τῆς ἀποτεριχίσεως ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς εἶναι "Καιρὸς Ὁμολογίας, καιρὸς ἐνστάσεως, καιρὸς ἀθλήσεως, τυχὸν καὶ ἄλλων παθημάτων" ἀλλὰ καὶ στεφάνων καὶ δόξης ἐπουρανοῦ" (P.O. 99, 1013 B).

Καὶ κυρίως γιὰ μᾶς, τοὺς ἱερεῖς καὶ ποιμένες, ἰσχύει τὸ τοῦ Μεγάλου Ὁμολογητοῦ: " ἐὰν οἱ ἱερωμένοι ἅπασι ἀλώθησαν ἀπὸ τὴν αἰρετικὴν κοινωσίαν, ἔχει ὀρισθεῖ γι' αὐτοὺς νὰ ἐμποδίζονται ἀπὸ τὴν ἱεραουργία..." Καὶ τὸ σημαντικότερον ποὺ ξεκαθαρίζει τὰ πράγματα, ὅτι ὀφείλουν οἱ Ὁρθόδοξοι πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης νὰ ἀποτεριχισθοῦν ἀπὸ τοὺς κακοδόξους αἰρετικούς, (σήμερον Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές), εἶναι αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ "Ἅγιος στὴ συνέχεια!

"Γιατί πῶς διαφορετικὰ θὰ φανῆ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ κείνους ποὺ πρόδωσαν τὴν ἀλήθεια καὶ σὲ κείνους ποὺ τίμησαν τὸ ἱερατικὸν τοὺς ἀξίωμα; Πῶς γὰρ φανεῖ τὸ διάφορον τῶν προδοσάντων τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ; Πῶς θὰ φανῆ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ κείνους ποὺ ἠθλησαν μὲ γενναιοτήτα καὶ σὲ κείνους ποὺ δὲν θέλησαν νὰ πάθουν οὔτε τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸ καλὸ (γιὰ τὴν πίστη);" P.O. 99, 1636-7.

Στὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο Πρόεδρος ἦταν ὁ πολὺς Ταράσιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ μετεῖχαν σ' αὐτὴν 136 ἡγούμενοι Μοναστηριῶν, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων πολλὰ δεινὰ εἶχαν ὑποστειῖ στὴν προσπάθειά τους νὰ ἀποφύγουν τὴν αἰρετικὴν κοινωσίαν μὲ τοὺς κακοδόξους (πάντοτε πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης).

Βλ. Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, P.O. 1157 Ὁ, 1641 D.

Καὶ ὁ Ἅγιος Μεθόδιος μετὰ τὴν β' Εἰκονομαχικὴν σύνοδον (815) (ἡ ὅποια ἀκύρωσε τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν καὶ ἐπεκύρωσε τὶς ἀποφάσεις τῆς α' Εἰκονομαχικῆς συνόδου), ἐπειδὴ δὲν κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Εἰκονομαχοὺς ἔπαθεν, ἐμαστιγώθη φρικτῶς καὶ ἐπὶ 9 χρόνια φυλακίσθηκε στὴ νῆσον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου γιὰ τὰ ὀρθόδοξα φρονήματά του.

Βλ. Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Τριῶδιον, σύγκρινε καὶ ΘΗΕ, σελ. 900, Μεθόδιος Α', Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι Θεόδωρος καὶ Θεοφάνης οἱ Γραπτοί, οἱ ὁποῖοι καταριθμοῦνται μετὰ τῶν ἐπιφανέστερων θυμάτων τοῦ εἰκονοκλαστικοῦ διωγμοῦ τοῦ Θ' αἰῶνος μετὰ τὴν Εἰκονομαχικὴν σύνοδον τοῦ 815 ἐνεκλείσθησαν εἰς φρούριον τοῦ Βοσπόρου μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διώκτου τῶν Λέοντος Ἐ' τοῦ Ἀρμενίου (25 Δέκ. 820)."

β) Ἡ Ὁρθόδοξος ἀπάντησις γιὰ τὶς καθαιρέσεις τῶν κακοδόξων αἰρετικῶν καὶ ὄσων τοὺς ἀκολουθοῦσαν

"Ἐντελῶς ἀνιστόρητο παρουσιάζεται τὸ ἐπιχείρημα ὅτι οὐδεὶς καθηρέθη ποτέ, ἐπειδὴ δὲν διέκοψε τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν καὶ κακοδόξων.

Όταν καθήρυντο οι επίσκοποι, καθήρυντο και οι ιερείς και όλοι όσοι τους ακολουθούσαν. Αυτό το βλέπουμε και από τους Κανόνες Α' τής Τρίτης Οικουμενικής, τόν Α' τής Ζ', από την Ζ' Οικουμενική, όπως είδαμε στα πρακτικά της, και από πλήθος άλλων Ίερών Κανόνων. Βλ. τεύχος 28 τών Αγίων Κολλυβάδων σέλ. 8 έπ..

"Η ὄξυτης ὁμως προήλθε κυρίως ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς Συνόδου, (τοῦ 842 σ.σ.) δι' ἧς καθιέρησαν οἱ Εἰκονομάχοι ἱεράρχαι καὶ ἡγούμενοι, διότι διὰ τῆς καθαιρέσεως ταύτης παρέμειναν χηρεύουσαι πολλοὶ ἐπίσκοποι καὶ ἡ δυσχέρεια ὁμαδικῆς ἀναπληρώσεως τῶν κενῶν ἦτο μεγίστη. "Ἄλλωστε καὶ οἱ ἐπιβαλλόμενοι ὄροι διὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν μετανούντων Εἰκονομάχων ἱερέων καὶ διακόνων ἦσαν βαρεῖς, ἰδιαιτέρως δὲ ἡ στέρησις πάσης τιμῆς." Βλ. Φειδᾶς, στήν ΘΗΕ, σέλ. 900, Μεθόδιος Α', Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Ἀφήνουμε τοὺς ἀναγνώστες νὰ βγάλουν τὰ συμπεράσματά τους γιὰ τὴν σοβαρότητα τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ π. Βασιλείου!

Γάφει ὁ π. Βασίλειος μὴ στηριζόμενος στοὺς Ἁγίου Πατέρες:

"Ὁ π. Νικόλαος βέβαια καὶ οἱ Ζηλωταὶ τολμοῦν νὰ χαρακτηρίζουν ὡς αἵρεσι ἀκόμη καὶ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου, ἐπειδὴ διέσπασε τὴν Μία Ἐκκλησία σὲ δυὸ (τὴν παλαισημερολογικὴ καὶ τὴν νεοσημερολογικὴ) καὶ συνεπῶς ἐπληξε ἄμεσα τὸ δόγμα τῆς Μίας Ἐκκλησίας." Ἡ διάσπασις βέβαια ἐγένε ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ὄχι ἀπὸ ἐμᾶς....

Ὁ π. Νικόλαος λέγει ἐπίσης, ὅτι τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο εἶναι Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ σύνοδος ἀναθεματίζει ὅσους ἀθετοῦν τὶς Παραδόσεις. "Ἄρα, μὲ τὴν ἀπλὴ λογικὴ, ὅσοι τὸ ἀποδέχθηκαν, ὑπόκεινται στὰ φρικτὰ ἀναθέματα τῆς συνόδου αὐτῆς. Ἡ ἀποψίς τους αὐτὴ εἶναι τελείως αὐθαίρετη!"

Ἡ Ὁρθόδοξος ἀπάντησις.

γιὰ τὴν συμφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων στὸ θέμα τοῦ πατρίου ἑορτολογίου

Τί γράφαμε τότε;

"Τὸ Νέο ἡμερολόγιο συγκεκριμένα δὲν θεωρεῖται (ἀπὸ τοὺς Γρηγοριάτες) αἵρεσι! "Ἄλλα μας διδάσκει ὁμως ὁ πολὺς Δοσίθεος, ὁ ὁποῖος γίνεται ἀποδεκτὸς καὶ ἀπὸ τὸν π. Βασίλειο: "Τέσσερα μεγάλα θηρία ἐγέννησε ὁ ἸΣΤ' αἰών. Τὴν αἵρεσιν τοῦ Λουθήρου, τὴν αἵρεσιν τοῦ Καλβίνου, τὴν αἵρεσιν τῶν Γεβουζιτῶν, καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ νέου καλενταρίου. Καὶ κατὰ μὲν τῶν αἱρέσεων Λουθήρου καὶ Καλβίνου ἐγραψαν οἱ ... κατὰ δὲ τῆς αἵρέσεως τοῦ νέου καλενταρίου ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 1593.

Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων "Ὁμολογία Ὁρθοδόξου Πίστεως" σέλ. 4. Γιὰ τὸ θέμα ἀπὸ τὴν πλούσια βιβλιογραφία ποὺ κυριολεκτικὰ ἔχει κονιορτοποιήσει τὰ ἀντίθετα ἐπιχειρήματα τῶν Νεοσημερολογιτῶν βλ. τὶς θαυμάσιες μελέτες Εὐστρατιάδου, "Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου", , ἔκδοσις δ', Ἀθήναι 1988, "Αἱ χειροτονίαι τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ κανονικῆς ἐπόψεως", Ἀθήνα 1997, σέλ. 51 ἔπ., "Παλαιὸν καὶ Νέον", Θεοδωρήτου Ἱερομόναχου, ἔκδ. Β', Ἁγιον Ὄρος- Ἀθήναι 2000 καὶ ἐσχάτως "Τὸ χρονικὸ μιᾶς σοφιστείας, Λάρναξ, Κύπρος, 1999, Δελτίον τοῦ Ἰδρύματος "Ἁγιος Ἐπιφάνιος καὶ Χαριτίνης Ἀγγελοπούλου, "Σύντομη πραγματεία περὶ τοῦ ἑορτολογίου τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας", Πάτρα 2000, κυρίως σέλ. 142 ἔπ.

Ὁ Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπίσης ἐδίδασκε, ὅτι ἡ ἐνότις τῶν Ὁρθοδόξων δὲν εἶναι μόνον δογματικὴ ἀλλὰ εἶναι καὶ λειτουργικὴ. Ἔτσι οἱ ἑορτές καὶ οἱ νηστεῖες ὀφείλουν νὰ τηροῦνται ταυτοχρόνως ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους. Κατὰ τὸν Σωζόμενον, οἱ αἰρετικοὶ Ναυατιανοί, ὅπως καὶ οἱ σημερινοὶ Νεοσημερολογίτες καὶ Νεοπαλαισημερολογίτες ποὺ ἔχουν δυὸ ἑορτολόγια καὶ δυὸ Πασχαλιὰ -(βλ. "Ὁρθόδοξον ἔκκλησιαν" Φιλανδίας, Ἁγιορεῖτες μνημονευτὲς ποὺ λειτουργοῦν μίαν μὲ τὸ Νέον καὶ μίαν μὲ τὸ Παλαιόν, ὅπως καὶ τὰ σλαυικὰ Πατριαρχεῖα ποὺ βρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ τὶς νέες χώρες, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρον)-, πίστευαν ὅτι τὸ θέμα τῆς λειτουργικῆς ἐνότητος ἦταν θέμα "ἀδιάφορον".

Στὴν ἐν Ἀγγάρῳ τῆς Βιθυνίας σύνοδον εἰπώθηκε γιὰ τὸν Κανόνα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ὅτι εἶναι ἀδιάφορος καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀξιόλογη αἰτία πρὸς χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἢ διαφωνία τῆς ἑορτῆς. "Ὅλως ὁμως ἀντιθέτως γιὰ τὸν Ἁγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον αὐτὸ εἶναι ἀδιανόητο καὶ ἡ λειτουργικὴ ἐνότις εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ: "προετιμήσαμεν τὴν συμφωνίαν τῆς τῶν χρόνων παρατηρήσεως... Οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία χρόνου ἀκριβειαν οἶδεν, ἀλλ' ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἀρχὴν πᾶσιν ἔδοξεν τοῖς Πατράσιν διηρημένοι, ὁμοῦ συνελθεῖν καὶ τούτων ὀρισάντων ἡμέραν, τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα κατεδέξατο τὸ ἐπιταχθέν..." Ρ.Ο. 48, 864, 871.

Βλ. τὴν ἰδιαίτερη ἐργασία μας στὸ τέλος τοῦ παρόντος, ποὺ ἀρνήθηκε νὰ δημοσιεύσει ὁ "Ὁρθόδοξος Τύπος" περὶ τοῦ ἀναθεματισμοῦ ὑπὸ τῶν Πανορθοδόξων συνόδων τῶν ἐτῶν 1583 καὶ 1593 ὅλων ὅσοι ἀκολουθοῦν νέον ἡμερολόγιον καὶ νέον πασχάλιον.

1ο Συμπέρασμα Ἐμεῖς δὲν σχίζουμε, λοιπόν, τὴν Ἐκκλησία κατὰ τὶς ἀνωτέρω παραθέσεις τῶν ἱερῶν κειμένων. Κάνουμε τὸ καθήκον μας ὡς ἄγρυπνοι φύλακες. Ἀποκαλύπτουμε τὶς προδοσίες, τὴν πονηρὴν αἵρεσι τοῦ Νεοσημερολογισμοῦ καὶ

την ἐκκλησιαρχοῦ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καὶ γνωρίζουμε πολὺ καλὰ ὅτι:

"Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσέβειᾳ διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ".

Ἐμεῖς εἴμαστε σίγουρα ἐνωμένοι μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Κατέχουμε αὐτὸ πού πάντα, παντοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη. Εἴμαστε ἡ ἀκαينوτόμητη Ἐκκλησία, γιατί στοιχοῦμεν ἐπόμενοι, τῷ συνόλῳ, τῇ ἀρχαιότητι, τῇ συμφωνίᾳ.

Ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ σας ὁδηγεῖ μετὰ σιγουριά στὴν ἀπώλεια γιὰ αὐτὸ ἔχετε κάθε λόγο νὰ ἀγωνιάτε. Σὰς τίπτει φοβερὰ ἡ συνειδησίᾳ σας λόγω τῆς μεγάλης προδοσίας τῆς Πίστεως καὶ τῆς κοινωνίας σας μετὰ τῶν δυσεβῶν παναιρετικῶν, πρωτίστως τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ ἐσβεσμένου Φαναριοῦ.

Ἐπιστρέψτε στὶς βάσεις, στὴν ἐνιαίαν Παράδοση καὶ Πίστη τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ κοινωνήσουμε μαζί σας καὶ μὴ προσπαθῆτε νὰ δικαιολογήσετε πάση θυσία τὰ ἀδικαιολόγητα.

Ἐφαρμόζοντας, ὡστόσο, καὶ τὴν δική σας ἀντιπατερική καὶ περιέργη λογική καὶ θεωρία σέλ. 7 ἔπ. ἐνθ. ἄνωτ.

καὶ πάλιν ὀφείλουμε οἱ Ὁρθόδοξοι, πολὺ περισσότερο, νὰ ἀπαιτηθῶμε ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς, διότι ὁ Νεοημερολογισμὸς καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι Παναίρεσις κατεγνωσμένη καὶ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ ἀπὸ τὴν Ζ' καὶ Β' Οἰκουμενικῆν Σύνοδον καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ 1593 Πανορθόδοξον, (Οἰκουμενικῆν κατὰ τὸν πολὺν Δοσίθεον Ἱεροσολύμων).

Γιατί, ὅποιος κηρύσσει ὅτι ἡ Ἐκκλησία διεσπάσθη καὶ ὅτι θὰ ἐπανιδρυθεῖ στὸ Μέλλον ἀπὸ τὶς κατὰ μέρος χριστιανικὰς ὁμολογίας - (πράγμα πού ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς καὶ ἔχει παγιωθεῖ ὡς πίστις τῶν Οἰκουμενιστῶν ποιμένων σας)-καὶ ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν ὑπόκεινται στὰ ἀναθέματα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιατί ἔτσι ἀνατρέπεται ὅλο τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως καὶ τὸ δόγμα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας πού ὁμολογοῦμε οἱ Ὁρθόδοξοι στὸ 9ο ἄρθρο τοῦ Συμβόλου Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως.

Οἱ θεῖοι Πατέρες τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ξεκάθαρα καὶ ρητὰ ἀναθεμάτισαν ἐπίσης "τοὺς προστιθέντας τί ἢ ἀφαιρούντας ἐκ τῆς Καθολικῆς" (δὴλ. τῆς Ὁρθοδόξου) "Ἐκκλησίας" καὶ ὅλα ὅσα ἔφευρον οἱ νεωτεριστὰς μετὰ τὴν Ἁγίαν αὐτὴν Οἰκουμενικῆν Σύνοδον καὶ εἶναι "παρὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων", δηλαδὴ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν.

Ἐπομένως ἀναθεμάτισαν καὶ τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου ἡμερολογίου καὶ τὴν καινοτομίαν καὶ κακοδοξίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὅταν οἱ Ἅγιοι Πατέρες διδάσκουν καὶ διακηρύσσουν:

"Νήφοντες ἐν πάσιν ἀποστολικῶς, τὸ ἰσόρροπον κρίνομεν, ἵνα πάσαν καινοφωνίαν, ὑφῆσιν τὲ καὶ πλεονασμόν, ὡς ζιζάνια τῷ καθαρῷ σίτῳ ἐπισπαρέντα, ἀναβολῆς πάσης ἐκτός, ἐκτίλλωμεν ὡς τῆς ἀληθείας ἀντίθετα καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀντίμαχα. Τὰ γὰρ ἐν αὐτῇ παραδοθέντα οὐκ εἰσὶ ναι καὶ οὐ, ἀλλὰ ναι εἰσὶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ μένουσιν ἀρραγῆ καὶ ἀκράδαντα εἰς τοῦ αἰῶνος χρόνον..." Πρακτικὰ Ζ' Οἰκ. Συνόδου, Mansi, Τόμος 12, σέλ. 1002

... Πατέρες κηρύττουσι τέκνα ὑπακοῆς ἐσμέν καὶ ἐγκαυχώμεθα ἐν προσώπῳ μητρὸς τῆ παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας" (δὴλ. τῆς Ὁρθοδόξου)...

Ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν. Ἡμεῖς τοὺς προστιθέντας τί ἢ ἀφαιρούντας ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν... Ἡμεῖς κατὰ πάντα τῶν αὐτῶν θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τὰ δόγματα καὶ πράγματα κρατοῦντες κηρύσσομεν ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μία καρδίᾳ, μηδὲν προστιθέντες, μηδὲν ἀφαιρούντες, τῶν ἐξ αὐτῶν παραδοθέντων ἡμῖν, ἀλλὰ τοῦτοις βεβαιούμεθα, τοῦτοις στηριζόμεθα... Εἰ τὶς πάσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον τὲ ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα ἔστω..." Mansi, Τόμος 23ος, σέλ. 128 ἔπ.

Τὸ Νέον ἡμερολόγιον προσκρούει στὰ κελεύσματα τοῦ θεηγόρου καὶ οὐρανοβάμονος Παύλου γιὰ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν Παραδόσεων: "Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν" (Β' Θεσ. β' 15) καὶ "Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες" (Β' Τίμ. γ' 14) καὶ στὶς Παροιμίες διαβάζομε "Μὴ μέταιρε ὄρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου" (Παροιμ. ΚΒ' 28). Πρόκειται γιὰ γραφικὰ κελεύσματα στὰ ὁποῖα καταφεύγει καὶ ὁ "Ἅγιος Ταρασίος γιὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅπως εἶδαμε, ὅτι ὄφειλαν νὰ διακόψουν τὴν κοινωνία μετὰ τοὺς Εἰκονομάχους καὶ οἱ κρινόμενοι ἀπὸ τὴν Ζ' Οἰκουμενικῆν Σύνοδον ἐπίσκοποι πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανὸν ὁ ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου!

Β

Σὲ ἐπιστολῇ τοῦ ἐπίσης ὁ π. Βασίλειος πρὸς τὸν γράφοντα συνοψίζει τὰ ἐπιχειρήματά του:

"Σεβαστὲ π. Νικόλαε, εὐλογεῖτε.

Ἐλαβα τὴν ἀπὸ 26-7-2001 ἐπιστολῇ σας καὶ σὰς ἀπαντῶ τὰ ἐξῆς:

Ἡ στοιχειώδης εὐλικρίνεια, τιμιότης καὶ εὐγένεια θὰ ἀπαιτοῦσε νὰ δημοσιεύσετε τὴν ἀπάντησιν πού σας ἔχω στείλει γιὰ ὅσα ἔχετε γράψῃ ἐναντίον μου στὰ τεύχη 27 καὶ 28 τοῦ περιοδικοῦ σας. Ἡ ἀπάντησίς μου ἄλλωστε εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὰ δικά σας κείμενα. Ἄν πράγματι πιστεύετε, ὅτι κατέχετε τὴν ἀλήθεια, τί σας ἐμποδίζει ἕως σήμερον νὰ τὴν δημοσιεύσετε, ὅπως ἔπραξε καὶ ὁ "Ὁρθόδοξος Τύπος" δυὸ φορές μάλιστα: Αὐτὸ θὰ σὰς τιμήσει καὶ στοὺς ἀναγνώστας σας, οἱ ὁποῖοι σίγουρα θὰ ἀποροῦν γιατί ὑποχρεώσετε ξένες ἐφημερίδες νὰ δημοσιεύσουν τὰ κείμενά σας, τὴν στιγμὴ πού ἔσεως ἀποφεύγετε νὰ δημοσιεύσετε τὴν ἀπάντησίν μου στὰ δυὸ ἄρθρα σας. Μὴ ξεχνᾶτε ἄλλωστε τὴν ὑπόσχεσίν σας

(επιστολή σας Φεβρουαρίου), ότι θα δημοσιεύσετε την απάντησή μου. Οί Πατέρες τής Μονής μας έτρεφαν μέχρι πρό τίνος κάποια συμπάθεια προς τους Ζηλωτῆς. Δέν πίστευαν μάλιστα όσα τους έλεγα περί συνεχών από μέρους τους παραχαράξεων τών ιερών κειμένων. Τά κείμενά σας όμως τους απογοήτευσαν τόσο πολύ, που έχασαν και αυτή τήν λίγη καλή γνώμη που είχαν για τους Ζηλωτῆς.

Πάτερ Νικόλαε, οί Ζηλωτῆς δέν είναι και τόσο άφελεις, όσο νομίζετε. Πολλοί από αυτούς, που είναι σοβαροί άνθρωποι απογοητεύθηκαν από τις απαντήσεις σας και τις έναντίον μου συκοφαντίες σας. στήν πρώτη σας απάντηση (τ. 27) -διαστρεβλώνοντας τήν αλήθεια- προσπαθούσατε να αποδείξετε, ότι ήταν απολύτως φυσικό να επικοινωνούν οί άγιοι Μάξιμος και Σωφρόνιος τό 634 με τόν Σέργιο, αφού ή αίρεσις κηρύχθηκε μόλις τό 638 (έως τότε δηλ. δέν υπήρχε αίρεσις). Στήν τρίτη απάντησή σας, διαστρεβλώνοντας πάλι τήν αλήθεια και έρμηνεύοντας λανθασμένα τό σχετικό χωρίο του βιογράφου- ύποστηρίζετε, ότι ό άγιος Μάξιμος δέν επικοινωνούσε με τόν Σέργιο από τό 626, έπειδή ήταν αίρετικός! Άφήνοντας κατά μέρος τήν ιστορική αλήθεια, ή όποία ως φαίνεται δέν σας ενδιαφέρει, κάθε απλός και ειλικρινής άναγνώστης σας άναρωτιέται τό έξής: Γιατί ό άγιος Μάξιμος να μη κοινωνεί με τόν Σέργιο τό 626, έφόσον -πάλι κατά τά λεγόμενά σας- ή αίρεσις κηρύχθηκε μόλις τό 638; Δέν νομίζετε ότι είναι έφάμαρτο να έμπαιζετε τόν απλό λαό και να συκοφαντείτε και Άγιορείτες Πατέρας;

Γιατί επίσης με κατηγορείτε, ότι στήν πρώτη μου απάντηση γράφω (δηθεν), ότι ό άγιος Μάξιμος διέκοψε τήν κοινωνία προς τό τέλος τής ζωής του, ενώ στήν δεύτερή μου απάντηση έπειτα από τις συνόδους του 640-649; Στήν πρώτη μου απάντηση έγραφα τά έξής: 'Ο άγιος Μάξιμος άρχισε τότε νέους άγώνες για τήν σύγκληση συνόδων που κατεδίκασαν τόν Μονοθελητισμό (641, 646, 649). Κατά τήν περίοδο αυτή ό άγιος πρέπει να διέκοψε και τήν κοινωνία με τους αίρετικούς'. Τά λόγια αυτά μπορείτε να τά βρείτε εύκολα. Είναι σωστό έτσι πρόχειρα και άβασάνιστα να με κατηγορείτε δημοσίως, χωρίς να ζητάτε συγγνώμη δημοσίως;" Τά ίδια γράφει ό π. Βασίλειος και στο "Οί έκκλησιολογικές κακοδοξίες του ζηλωτικού παλαιοημερολογιτισμού", "Άγιον Όρος 2001, σελ. 46 έπ.

Η Όρθόδοξος απάντησις

για τήν στάση τών Μεγάλων Άγίων Σωφρονίου και Μαξίμου κατά τήν περίοδο τής κηρύξεως τής Μονοθελητικής- Μονοενεργητικής αίρέσεως του Σεργίου και τών άλλων αίρετικών

α) Ουδέποτε γράψαμε ότι ήταν απολύτως φυσικό να επικοινωνούν οί "Άγιοι Σωφρόνιος και Μάξιμος τό 634 με τόν Σέργιο, αφού ή αίρεσις κηρύχθηκε μόλις τό 638, όπως διαστρεβλώνει τά κείμενά μας ό π. Βασίλειος!

Όλως αντίθετως, τότε γράψαμε (τ. 27 σελ. 6) ότι: "ό Άγιος Σωφρόνιος τόν αποκαλεί, (τόν Σέργιον), άπευθυνόμενος προς αυτόν με τήν Συνοδικήν ένθρονιστικήν του έπιστολήν "Δεσπότη πάντων άγιωτάτω και μακαριωτάτω αδελφώ και συλλειτουργώ Σεργίω..." (και όχι και ό Άγιος Μάξιμος όπως προσθέτει αυθαίρετως ό π. Βασίλειος!) "και από τήν προσφώνησιν αυτήν προσπαθούν να συνάξουν τό συμπέρασμα (οί Γρηγοριάτες) ότι οί "Άγιοι Πατέρες δέν διέκοπτον τό μνημόσυνον τών αίρετικών πριν γίνει συνοδική διάγνωσις!"

Και στο τ. 27 σελ. 7 και 8 γράψαμε τά έξής:

"Σαφέστατα, όπως είδαμε, καταδικάζει τόν Μονοενεργητισμόν του Σεργίου, στήν συνοδικήν του ένθρονιστικήν έπιστολήν ό "Άγιος Σωφρόνιος. Είναι φυσικόν όμως, έφ' όσον διαρκούν ακόμη οί συζητήσεις και οί προσπάθειες για επικράτησιν τών Όρθοδόξων θέσεων και έφ' όσον προσπαθεί να προσεταιρισθεί τόν Σέργιον στόν άγώνα του υπέρ τής Όρθοδοξίας, να τόν αποκαλή, δεσπότην μακαριώτατον, αδελφόν και συλλειτουργόν και ταυτοχρόνως να του γνωστοποιή τις σαφέστατες Όρθόδοξες άπόψεις.

Πολύ σύντομα, ώστόσο απογοητευμένος και από τόν Σέργιον συγκαλεί και Τοπικήν Σύνοδον στα Ίεροσόλυμα και καταδικάζει και άναθεματίζει τόν Μονοφυσισμόν-Μονοθελητισμόν (βλ. ΘΗΕ, Σωφρόνιος, "Άγιος, τ. 11ος, σελ. 644).

Άναγκάζεται όμως να παραδώσῃ τήν πόλιν μετά τήν κατάληψίν της στόν Άραβα χαλίφην Όμάρ (τό 637) και τό έπόμενον έτος ό Άγιος πατριάρχης άποθνήσκει"

Επίσης τονίζαμε στις σελ. 5 και 6 (τ. 27):

"Αποκρύπτεται επίσης (από τόν π. Βασίλειο και τους Γρηγοριάτες πατέρες) ή διδασκαλία του Άγίου Σωφρονίου στις έξαγγελίες του για τήν υποχρεωτική διακοπή του μνημόσυνου και τήν απομάκρυνση τών "Όρθοδόξων από τους αίρετικούς ποιμένες. Διδασκαλία που διατυπώνει σχεδόν αυτολεξει τό περιεχόμενο του ΙΕ' Ίερου Κανόνος τής ΑΒ' Συνόδου (πολύ πριν τήν ΑΒ' Σύνοδον του 861)

Τό τί φρονεί ό Άγιος περί τής διακοπής του μνημόσυνου τών αίρετικώς φρονούντων καταφαινεταί στις έξαγγελίες του Άγίου Σωφρονίου "Περί έξαγγελιών" (ΡΟ 87, 3, 3369-3371) στήν όποίαν γράφει : "Εί δέ τινές αποστάτα? έν τίνος ου δια πρόφασιν έγκλήματος, αλλά δι αίρεσιν υπό συνόδου ή άγιών Πατέρων κατεγνωσμένην τιμής και αποδοχής άξιοι, ως οί όρθόδοξοι." Και μάλιστα λίγο πιο πάνω στις έξαγγελίες του γράφει άκριβώς τά ίδια με τόν Άγιον Μ. Αθανάσιον: "Εί μη δυνατόν έν εκκλησία προίεναι, κατ οίκον συνάξεις, ώ έπίσκοπε, ίνα μη εισέρχηται εύσεβής εις εκκλησίαν άσεβών ουχ ό τόπος γάρ τόν άνθρωπον άγιάζει, άλλ? ό άνθρωπος τόν τόπον? φευκτέον σοι έστω δια τό βεβηλώσθαι υπ αυτών? ως γάρ όσοι ιερείς άγιάζουσιν, ούτως οί έναγείς μιαινουσιν? ει δέ μήτε έν οίκω άμα μήτε έν εκκλησία δυνατόν συναθροισθηναι, έκαστος έαυτώ φαλλέτω, άναγινωσκέτω, προσευχέσθω? ή άμα δυο ή τρεις" "Όπου γάρ έαν ώσι, φησιν ό Κύριος, δυο ή τρεις συνηγμένοι έν τώ έμώ όνόματι, εκεί είμι έν μέσω αυτών."

Τήν διδασκαλίαν του Άγίου Σωφρονίου περί τής υποχρεωτικής άποτείχισεως και διακοπής τής κοινωνίας τών αίρετικών ποιμένων και του άγώνος μέχρι θανάτου δια τήν Όρθοδοξίαν τήν βλέπουμε να πραγματώνεται ξεκάθαρα στήν στάσιν ζωής του Άγίου Μαξίμου του Όμολογητου, μαθητου και πνευματικού τέκνου του Άγίου Σωφρονίου, τόν όποίον, όντως, αποκαλεί ό Άγιος Μάξιμος προϊστάμενον, πατέρα και διδάσκαλον . Βλ. ΘΗΕ, Μάξιμος ό Όμολογητής, τ. 8ος, σελ. 614 και

Στεφανίδου, ό.π. σέλ. 244.

Ο Άγιος άρνήθηκε νά άποδεχθή τήν νέαν τακτικήν τών αίρετικών, έκφρασεθίσαν διά του "Τύπου" του άυτοκράτορος Κώνσταντος του Β', έγγονου του Ήρακλείου. Δία του "Τύπου" έπεβάλλετο ή σιωπή στα θέματα τής Πίστεως!

Τότε ό Άγιος Μάξιμος μέ τήν όμολογιακή στάση του δίδασκε τούς πιστούς νά μη κοινωνούν μετά τών αίρετικών Μονοθελητών, όπως και ό ίδιος δέν κοινωνούσε."

Στήν δέ σέλ. 8 (τ. 27) έπίσης έπανερχόμασταν:

"Είδαμε ποιά είναι ή διδασκαλία του Άγιού Σωφρονίου, ό όποίος πολύ πριν συγκληθεί ή ΑΒ' σύνοδος τό 861 επί Μ. Φωτίου, και πριν τεθεί ό ΙΕ' αυτής Κανών, ό επιβάλλων τήν άπό τών αίρετικών και σχισματικών άποτείχισιν, διατυπώνει σχεδόν άυτολεξει τό περιεχόμενον του Κανόνος: Εί δέ τίνες άποστάτα?έν τίνος, ου διά πρόφασιν έγκλήματος, αλλά δι αίρεσιν (όχι μόνον) υπό συνόδου (άλλά και) ή Αγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμής και άποδοχής άξιοι, ως οί "Ορθόδοξοι". Και όπως είδαμε στις "έξαγγελίες " του Άγιου προτρέπει τούς έπισκόπους νά συνάγονται σε οίκους και νά έκτελούν τά τής λατρείας τους, επειδή άκριβώς δέν έπιτρέπεται νά εισέρχονται οί εύσεβείς Ορθόδοξοι σε οίκους που μόλύνουν οί άσεβείς (αίρετικοί), και άν ουτε σε εκκλησίες ουτε σε σπίτια μπορούν νά συνάγονται, τότε ό καθ' ένας καθ' έαυτον άς ψάλλη, άς αναγιγνώσκη, άς προσεύχεται, γιατί όπου δυο ή τρεις -(Ορθόδοξοι, αυτό έννοεί σαφέστατα ό Άγιος)- μαζεμένοι στο όνομα του Κυρίου μας, εκείβρискεται και Εκείνος έν τώ μέσω αυτών.

Ποιά, λοιπόν, σύγκρισις υπάρχει ανάμεσα στην τότε κατάσταση, που ό θεολογικός προσδιορισμός και ή διασάφησις τών Όρων τής Χαλκηδόνος ήταν, όπως όμολογούν άκόμη και σήμερα ό ή καθηγητές τής δογματικής άπό τά δυσκολότερα άνακύψαντα θεολογικά προβλήματα, και τήν σημερινήν; Και μπορούμε άραγε νά βγάλουμε τό συμπέρασμα ότι οί Άγιοι δέν διέκοπταν τό μνημόσυνον τών αίρετικών πρό συνοδικής διαγνώμης, μόνον άπό τήν προσφώνησιν τής έπιστολής του Άγιού Σωφρονίου, στην όποίαν πάντως σαφέστατα καταδικάζεται ό Μονοενεργητισμός και μόνον επειδή άκόμη κρατούν οί συζητήσεις άπευθύνεται φιλοφρόνως ό Άγιος προς τόν Σέργιον; Μόνον για έλάχιστον διάστημα διατηρούσαν οί Άγιοι τήν κοινωνία, μέχρι νά γνωστοποιηθή έπισήμως ή αίρεσις και προς καιρόν, όσο δήλ. διαρκούν οί προσπάθειες νά προσεταιρισθή ό Άγιος τόν Σέργιον στις Ορθόδοξες θέσεις.

"Υπάρχει καμία σύγκρισις του τότε και του σήμερα;"

β) Τί γράφαμε στο άμέσως έπόμενο τεύχος 28, έγκύπτοντας λεπτομερέστερα στην στάση τών μεγάλων Αγίων άπέναντι στην αίρεση;

"Επειδή όμως και ή στάση και ή διδασκαλία του Άγιού Μαξίμου του Όμολογητου άποτελεί άξεπέραστο σκόπελο για τόν τόν π. Βασίλειο, ό Άγιος Μάξιμος παρουσιάζεται ότι δέν διέκοψε κοινωνία προς τούς Μονοθελήτες, παρά μόλις προς τό τέλος τής ζωής του!

Πάντως και έτσι νά είχαν τά πράγματα, ένώ ή Ιστορία άλλα μας διδάσκει, ή διακοπή του μνημόσυνου τών αίρετικών Μονοθελητών ποιμένων έγινε άπό τόν Άγιο Μάξιμο πολύ πριν άπό τήν ΣΤ' Οικουμενική Σύνοδο (680), "που είναι ή μόνη άρμόδια," κατά τόν π. Βασίλειο και τήν Μονή Γρηγορίου, "νά κατακρίνει τήν αίρεση και τότε μόνον" κατά τήν καινοφανή διδασκαλία, "οφείλουμε νά διακόπτουμε τήν κοινωνία μέ τούς αίρετικούς," άφού ό Άγιος και μέγας Θεολόγος και Όμολογητής μετά άπό φρικτά βασανιστήρια τό 662 παρέδωσε τό πνεύμα του, επειδή, άκριβώς δέν κοινωνούσε μέ τούς Μονοθελήτες.

Τό ότι δέν κοινωνούσαν μέ τούς Μονοθελήτες οί μεγάλοι Άγιοι και πρό Συνοδικής διαγνώμης είναι ξεκάθαρο και δέν μένει θολό όπως θέλετε νά τό παρουσιάσετε έσεις

(γράφате ή δέν γράφατε ότι ό άγιος Μάξιμος άρχισε τότε νέους άγώνες για τήν σύγκληση συνόδων που κατεδίκασαν τόν Μονοθελητισμό (641, 646, 649). Κατά τήν περίοδο αυτή ό άγιος πρέπει νά διέκοψε και τήν κοινωνία μέ τούς αίρετικούς")

Πρέπει νά διέκοψε! Πότε, τό αφήνετε άσαφές. Και δέν τό λέτε μέ βεβαιότητα. Τότε γιατί όνομάστηκε όμολογητής; άγαπητέ μου π. Βασίλειε:

"Ο Πατριάρχης έδήλωσε μοι λέγων: Ποίας Εκκλησίας εί; Βυζαντίου, Ρώμης, Αντιοχείας, Αλεξανδρείας, Ιεροσολύμων; Ιδου πάσαι μετά τών ύπ' αυτών έπαρχιών ήνώθησαν. Εί τοίνυν εί τής καθολικής εκκλησίας ένώθητι, μήπως ξένην όδον έν τώ βίω καινοτόμων, πάθης όπερ ου προσδοκάς."

Προς ους είπον: Καθολικήν Εκκλησίαν τήν όρθήν και σωτήριόν της εις αυτον πίστεως όμολογίαν ... ό τόν όλων είναι ό Θεός άπεφήνατο."

P.O. 90, 132

Οί άνθρωποι τούς έλεγαν: "Είσαστε τρελλοί. Πραγματικά θέλετε νά μάς πητε ότι ό Αυτοκράτωρ, οί Πατριάρχαι, όλοι οί Έπίσκοποι και οί κληρικοί και όλος ό λαός είναι στην αίρεσιν και μόνον έσεις είσαστε Όρθόδοξος, έσεις που ουτε καν ίερεύς δέν είσαστε αλλά ένας άπλος μοναχός;"

Και ό Άγιος Μάξιμος τούς άπαντούσε πολύ σωστά: "Πραγματικά έτσι είναι."

Και έτσι ήταν... Άνάμεσα σ' αυτους που καταδικάστηκαν άργότερα άπό τήν ΣΤ' Οικουμενική Σύνοδο ως αίρετικοί ήσαν: Τέσσαρες Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως, ένας πάπας Ρώμης, ένας Πατριάρχης Αλεξανδρείας, δυο Πατριάρχαι Αντιοχείας και πλήθος άλλοι. Για πολλά χρόνια, αυτός ό άπλος μοναχός και οί δυο του μαθητές είχαν δικαιο και όλοι αυτοί οί φημισμένοι, δυνατοί και σεβαστοί Πατριάρχες και Πάπες ήσαν σε θανάσιμο σφάλμα και στην αίρεση. "Τό Σύγκριμα" Α. Καλόμοιρου, 1976, κείμενον π. Έφραιμ, νυν έπισκόπου, τής Ιεράς Μονής Μεταμορφώσεως Βοστώνης, σέλ. 86.

Ο Άγιος Μάξιμος δέν κοινωνούσε μέ κανένα Ρωμαίικο Πατριαρχείο, για ένα διάστημα μάλιστα, επί Πάπα Όνωριου, συμμετείχε και ή Δύση στην αίρεση.

Βλ. Βαφείδου, Ιστορία, τόμ. Α', σέλ. 251

"...Δέν κοινωνείς μετά του θρόνου τής Κωνσταντινουπόλεως;

Και είπεν: Δέν κοινωνῶν."

Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, "Ἐξηγήσεις τῆς κινήσεως γενομένης μεταξύ τοῦ κύρου Ἀββᾶ Μαξίμου καί τῶν σὺν αὐτῷ καί τῶν ἀρχόντων ἐπὶ σεκρέτου. 2) Πρὸς Ἀναστάσιον μονάζοντα. 3) Περὶ τῶνπραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἔξορία, ἦτοι τὰ ἐν Βιζύῃ παρὰ τοῦ Θεοδοσίου ἐπισκόπου Καισαρείας Βιθυνίας καί αὐτοῦ διαλεχθέντα" ὑπὸ Εὐθυμίου Ἱερομόναχου, Ἱερὸν Κελλίον, Ἅγιος Γεώργιος, Κερασιά, Ἁγίου Ὁρους, 1997, σέλ. 19 Ρ.Ο. 109, 129. ὁ Ἅγιος Μάξιμος ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς συνόδου τῆς Ρώμης τὸ 649 στὸ Λατερανὸ, βλ. Στεφανίδου-, Ἱστορία, σέλ. 245, ἔχων ἤδη πρὸ πολλοῦ διακόψει τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν Μονοθελητικῶν θρόνων τῆς Ἀνατολῆς.

Γράφει ἐπίσης ὁ π. Βασίλειος ἀναφερόμενος στὸ κείμενο ποὺ γράψαμε καί σχετίζεται μὲ τὴν στάση τοῦ Ἁγίου Μαξίμου καί ἐγκρίνουν οἱ Γρηγοριάτες πατέρες μὲ τὸν π. Γεώργιο Καψάνη (στὸ "Οἱ ἐκκλησιολογικὲς κακοδοξίες..." σέλ. 47, 2):

"Ἀμέσως μετὰ λέγει: (γιὰ τὸν γράφοντα). Ἡ φυγὴ γίνεται ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο". Πρόκειται γιὰ πρωτοφανὲς ψεῦδος. Κανεὶς βιογράφος δὲν ἀναφέρει ὅτι ἡ φυγὴ τοῦ 626 ἔγινε λόγω διακοπῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Ἄλλωστε, ὅπως εἶχε ἀποδειχθῆ οἱ Ἅγιοι Μάξιμος καί Σωφρόνιος εἶχαν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὸν Σέργιο Κωνσταντινουπόλεως ἕως τὸ 634."

Στὴ συνέχεια παραθέτουμε τί ἀκριβῶς γράψαμε καί τὸ κείμενο τοῦ βιογράφου τοῦ Ἁγίου Μαξίμου γιὰ νὰ δοῦμε ἂν "πρόκειται γιὰ πρωτοφανὲς ψεῦδος".

"Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος τὸ 626 ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ καί ἀπὸ τὴν Κύζικον στὴν Ἀφρικὴ λόγω κηρύξεως τῆς αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ ἀπὸ τὸν Σέργιον (Ρ.Ο. 90, 73 ἔπ.). Ἡ φυγὴ γίνεται, ἀκριβῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δὲν δέχεται σὲ κοινωνία τὸν Σέργιο.

Τὸ 632 ἔρχεται στὴν Καρχηδόνα στὴν Μονὴ Εὐκρατά, ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένος καί ἄλλος φυγάς ἐκ Παλαιστίνης, αὐτὸς ὁ Σωφρόνιος καί προΐστατο μάλιστα τῆς μοναχικῆς κοινότητος. Ἐκεῖ ἔλαβαν γνῶσιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νέου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κύρου, οἱ ὁποῖες ἀπέληξαν τὸ 633 στὴν ἐνωτικὴ συμφωνία, τὴν "ὑδροβαφὴ ἔνωσιν" (Ρ.Ο. 90, 77), μὲ ὑποχωρήσεις οἱ ὁποῖες διαμόρφωσαν τὸν Μονοενεργητισμό.

Καί οἱ δύο Ἅγιοι ἔρχονται στὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ ὀργανώσουν ἀντίδραση. ΘΗΕ τ. 11ος, σέλ. 616.

Ἡ "ψήφος" ἦταν ἡ αἰτία τῆς φυγῆς τῶν Ἁγίων στὴν Αἴγυπτο! Ἀπὸ ἐκεῖ γράφουν καί στηλιτεύουν τὴν κακοδοξία. Αὐτὰ γράψαμε στὸ τεῦχος 28 τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων". Ὁ π. Βασίλειος διαστρεβλῶνει τὰ κείμενά μας συκοφαντεῖ τοὺς Ἁγίους καί μᾶς καταλογίζει ἀδίκως ὅτι ψευδόμαστε, ὅταν ἀναφέρουμε ὅτι ὁ "Ἅγιος Μάξιμος εἶχε διακόψει τὴν κοινωνία τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν πολὺ νωρίτερα:

Ρ.Ο. 91, 589 ἔπ.

Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου γράφει ἐπὶ λέξει : Ρ.Ο. 90, 73, 76 στὴν τρίτη μας ἀπάντηση πρὸς τὴν ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου.

"Ἐπεὶ δ' ἔώρα, (ὁ Ἅγιος Μάξιμος), ὡς ἀνωτέρω ἔφαμεν, τὴν τῶν Μονοθελητῶν τηνικαῦτα αἵρεσιν εἰς τέλειον μᾶλλον ἐκτεινομένην, καί δεινῶς καθ' ἡμέραν ὑπὸ τῶν τῆς ἀσεβείας προστατῶν αὐξανομένην? ἔστενε μὲν καί πένθει βαρυτάτῳ συνείχετο, οἰκτιζόμενος μάλιστα καί τοὺς τὰ παράνομα δρώντας? οὐκ εἶχε δ' ὅ,τι καί πράξοιεν ἑαυτῷ, οὕτω τοῦ κακοῦ εἰς ἄμετρον ἐκχυθέντος, καί Ἐὼν μικροῦ πάσαν καταλαβόντος καί Ἑσπέριον Ὅθεν καί ἐν τοσοῦτοις δεινοῖς, τοῦθ' εὐρίσκει μόνον ἑαυτῷ τὸ λυσιτελοῦν, καί τοῖς πράγμασιν. Ἐπεὶ γὰρ ἐγίνωσκε τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην τοῦ τοιοῦτου καθαρεύουσιν μύσους, καί ὅσον ἐν Ἀφρικῇ, καί ὅσον ἐν ἄλλοις τόποις καί νήσοις ἐκείναις ταῖς πέριξ? λιπῶν τὰ ἐνταῦθα, ἐκείσε ἐπιφοιτᾶ, συνηγορίαν δώσων τῷ λόγῳ καί τοῖς ἐκεῖ συνεπόμενος ὀρθοδοξοῖς? οὐκ ἀμογητὴ μὲν, οὐδ' ἄνευ καμάτου καί ταλαιπωρίας, τὴν τοσαύτην ἠνυκῶς ὁδὸν πάντα δ' ὁμως ἐλάττω τῆς καλῆς προθυμίας τιθέμενος?

συμβούλοις τάχα καί τοῖς κάτ? αὐτὸν μονάζουσι χρῆσάμενος τῆς ἀφίξεως? ὦν εἰ καί τὴν διάζευξιν βαρείαν καί οὐδὲ φορητὴν εἶχεν, ἄλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλο τί παρὰ τὰ βεβουλευμένα δρᾶσαι, τοῦ καιροῦ στενοχωροῦντος αὐτόν, καί τὴν ἀναχώρησιν ἐπιτρέποντος. Ἄλλὰ γὰρ ὁ λόγος προεκδραμῶν, παρήκε τὰ ἐν τῷ μέσῳ εἰπεῖν, καί ὅθεν τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ πονηρὰ αὕτη δόξα καί ἀποτρόπαιος, οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν ταραξάσα, καί πολλοὺς εἰς τὸν ὅμοιον ὑποσύρασα ὀλισθόν."

Ποῖος λέγει, λοιπόν, ἀγαπητοί μου πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, πρωτοφανὴ ψεῦδη; Ἀναχωρεῖ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν Κύζικον τὸ 626 ναὶ ἢ ὄχι, λόγω τῆς ἐκτεινομένης αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ καί ἐπειδὴ αὐτὴ κάθε ἡμέρα αὐξανόταν ἀπὸ τοὺς προστάτες τῆς ἀσεβείας (ἀπὸ τὸν Σέργιον καί τὸν Ἡράκλειον = "Ἡρακλείου τῶν τῆς βασιλείας σκῆπτρων ἐπειλημμένου, καί Σεργίου τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διέποντος θρόνον" Ρ.Ο. 90, 76 C), καί ἐπειδὴ τὸ κακὸ τῆς αἰρέσεως ἐξεχύθη παντοῦ καί κατέλαβε καί τὴν Δύση καί τὴν Ἀνατολή;

Ἄφησε ὁ Μέγας Ὁμολογητὴς τὴν Κωνσταντινούπολιν καί τὴν Κύζικον μὲ πόνον ψυχῆς καί ἔρχεται στὴν Ἀφρικὴ γιὰ νὰ ἐνθῆ καί νὰ ἀγωνισθῆ μὲ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Ὀρθοδόξους = "ἐκείσε ἐπιφοιτᾶ, συνηγορίαν δώσων τοῖς ὀρθοδόξοις". Οἱ Μονοθελητὲς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν ὁποίων προΐσταται ὁ Σέργιος, ὀνομάζονται προστάται τῆς ἀσεβείας ἀπὸ τὸν βιογράφο τοῦ Ἁγίου. Τὴν κοινωνίαν τῶν προστατῶν τῆς ἀσεβείας φεύγει ὁ ἅγιος Μάξιμος.

Θὰ χρειαζόταν, ἀγαπητοί πατέρες μου, μεγαλύτερος σεβασμὸς στὸν Μεγάλον Ὁμολογητὴ Ἅγιόν τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί μόνον ἡ προσωνυμία Ὁμολογητῆς θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς κἀνῃ πιὸ προσεκτικούς. Ἀγωνίζεται ὁ Ἅγιος ἐναντίον τῆς αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, τῆς πονηρᾶς καί ἀποτρόπαιας δόξας, ποὺ τόσο πολὺ τάραξε τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς χριστιανούς, ἀπὸ τὸ "μύσος" = τὸν μολυσμὸν τῆς αἰρέσεως, γιατί πολλοὶ παρασύρονταν στὴν ἀπώλεια καί στὴν καταστροφή.

Γί? αὐτὸ δίσταται τῆς κοινωνίας τῶν Μονοθελητῶν, διακόπτει τὴν κοινωνία, φεύγει καί ἐνώνεται μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους τῆς Ἀφρικῆς, τοὺς ὁποίους καί στηρίζει στὴν Πίστιν. Στὴν Ἀφρικὴ, ὅπου ἔρχεται εὐρίσκει καί τὸν ἄλλον μέγαν φυγά, τὸν Ἅγιον Σωφρόνιον, ποὺ ἦταν ἀκόμη Μοναχός. Καί μαζί ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας. Γιατί γίνεται φυγάς καί ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος, ὅπως καί ὁ Ἅγιος Μάξιμος, μήπως γιατί κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητὲς;

Βλ. καί Π. Τρεμπέλα, "Δογματικὴ", Τόμ Β', σέλ. 368, "μόνοι δύο Μοναχοὶ ἀντέστησαν κάτ? αὐτῆς (τῆς αἰρέσεως), ὁ

Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ Σωφρόνιος, περὶ οὗς συνήχθησαν καὶ πάσα ἡ τὸ γνήσιον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας διαφυλάπτουσα μερὶς τοῦ ποιμνίου"

Βλέπουμε ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ὅτι δὲν ἔχουν ἔτσι τὰ πράγματα, ὅπως τὰ παρουσιάζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου, ἀλλὰ διαστρεβλώνει καὶ τὰ λεγόμενά μας. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κηρύξεως τῆς Μονοθελητικῆς αἵρέσεως ἀντίστανται οἱ Ἅγιοι, γίνονται φυγάδες ὡς ἀληθεῖς Μοναχοί. Διακόπτουν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Μονοθελητὲς καὶ κατορθώνουν καὶ συγκαλοῦνται Τοπικὲς σύνοδοι, (τὸ 634 στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σωφρόνιο ποὺ εἶναι πλέον πατριάρχης, τὸ 641 ἐπὶ πάπᾶϊωάννου Δ' στὴ Ρώμη, τὸ 646 στὴν Καρχηδόνα καὶ πάλι τὸ 649 στὴ Ρώμη μὲ τὸν Ἅγιο Μαρτίνο τὸν Μάρτυρα καὶ Ὁμολογητὴ, πρὸ τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς. Οἱ Τοπικὲς αὐτὲς Σύνοδοι καταδικάζουν τὸν Μονοθελητισμὸ. Καὶ πρὶν ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς Συνόδους, ὅπως ἀποδείξαμε, οἱ Ἅγιοι δὲν ἔχουν καμμία κοινωνία μὲ τοὺς ὑποδίκους αἰρετικούς. Θὰ ἦταν ἐξάλλου παράλογο νὰ ἀγωνίζονται νὰ συγκληθοῦν Σύνοδοι καὶ ταυτόχρονα νὰ ἔχουν κοινωνία μὲ τοὺς αὐτοὺς ποὺ ἀγωνίζονται νὰ καταδικάσουν καὶ μὲ αὐτοὺς οἱ ὅποιοι τοὺς διώκουν καὶ ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ γίνονται φυγάδες στὴν Αἴγυπτο!

Ἄν ἔτσι ἔχουν ὅλα αὐτά, ἀνατρέπονται τὰ αἰῶλα ἐπιχειρήματα τῆς Μονῆς Γρηγορίου, ποὺ θέλουν τοὺς Ἁγίους κοινωνικούς πρὸς τοὺς αἰρετικούς Μονοθελητὲς!!! Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ προσπάθεια πάσης θυσίας νὰ διαβάλλουμε τὴν ἀξιοπιστία αὐτῶν ποὺ τολμοῦν νὰ μᾶς ἐλέγξουν παρουσιάζοντας τοὺς ὡς ψευδόμενους!... Λέγοντας ὅτι κηρύσσουν κακοδοξίες καὶ γυμνῆ τὴ κεφαλὴ αἶρεσιν! Ἀκόμη καὶ μὲ διαστροφή τοῦ βίου τῶν μεγάλων Ὁμολογητῶν Ἁγίων!..."

Γράφουν ἐπίσης οἱ Γρηγοριάτες πατέρες:

"Γιὰ ὅσους παρανομοῦν ἔναντι τῶν ἱερῶν κανόνων.

"Ἡ ἀντιμετώπιση αὐτῶν ποὺ παραβαίνουν (περισσότερο ἢ λιγότερο τοὺς ἱεροὺς κανόνες, χωρὶς νὰ θίγουν τὰ δόγματα, εἶναι τελείως διαφορετικὴ. Οἱ κανόνες ἰγ', ἰδ' καὶ ἰε' τῆς ΑΒ' συνόδου (ἐπὶ ἀγίου Φωτίου) ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς τὴν διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς ἐπισκόπους, ποὺ ὑπέπεσαν σὲ ὅποιοδήποτε "ἐγκλημα", πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ σποραδικές, ἀνεπίσημες καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς συνοδικῆς ἀναγνωρίσεως κακοδοξες δηλώσεις, συμφωνίες ἢ θεωρίες μεμονωμένων Οἰκουμενιστῶν δὲν συνιστοῦν σὲ καμμία περίπτωση ἐπίσημη διακήρυξη αἵρέσεως." γράφει ὁ π. Βασίλειος!

Σὲ αὐτὰ καὶ ἐμεῖς δὲν διαφωνοῦμε, τὸ ξεκαθαρίσαμε ὅταν ἀναφέραμε τὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων κατὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου ὅσον ἄφορα κανονικὰ ἐγκλήματα.

Ὅταν γίνονται ὅμως συμπροσευχές, ὑπογράφονται κοινές δηλώσεις μὲ τοὺς Λατίνους καὶ τοὺς Μονοφυσίτες, ὅταν ἡ διακοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς ἔχει γίνῃ καθημερινὴ πρακτικὴ, τότε τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ Πίστις, δὲν πρόκειται γιὰ ἐγκλήματα, ὅπως αὐθαιρέτως τὰ χαρακτηρίζει ὁ π. Βασίλειος. Ἐγκλήματα εἶναι ὁ ἴ προσωπικὲς ἀμαρτίες (ἠθικὲς πτώσεις), τῶν ποιμένων ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ἡ διακοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἡ ἀναγνώριση τῶν αἰρετικῶν ἀπὸ ὅλες σχεδὸν τὶς τοπικὲς Ἐκκλησίες, ὅπως συνέβη μὲ τὰ κείμενα τοῦ Μπάλαμαντ καὶ τοῦ Σαμεπεζύ.

Πρόκειται γιὰ ἐπίσημες συμφωνίες, ποὺ τὰ συμφωνηθέντα ἐφαρμόζονται στὴν πράξη μὲ τὴν καθημερινὴ διακοινωνία τῶν πιστῶν ὀρθοδόξων Νεοημερολογιτῶν μετὰ τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ Παπικῶν.

Αἴρεση εἶναι "τὸ ἔντινι παρεκκλίνει τῶν κειμένων ἡμῖν δογμάτων, περὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως" κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, ὅπως γράφουν καὶ οἱ Γρηγοριάτες πατέρες, (ἐνθ. ἄνωτ. σέλ. 16)

Ὁ κηρυσσόμενος Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι αἵρεσις, ὅταν ἀνατρέπεται ἡ Πίστις στὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν· Αὐτὸ δὲν κήρυξαν οἱ ἀποστάτες Ἀθηναγόρας, Δημήτριος καὶ Βαρθολομαῖος ἐπανειλημμένως καὶ ὄχι σποραδικά, ὅπως συσκοτίζετε τὴν ἀλήθεια π. Βασίλειε.

Κατὰ πόσον εἶναι σποραδικές καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς σημασίας ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ παρατίθενται μέχρι τώρα στὴν παρούσα ἐργασία καὶ στὴν συνέχεια.

Δ'

Οἱ Γρηγοριάτες δὲν τολμοῦν νὰ γράψουν τίποτε γιὰ τὰ δεινὰ τῶν Ὀρθοδόξων ἐπὶ ἓνα αἶώνα! Ἐξάλλου πῶς θὰ δικαιολογήσουν τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς τῶν Ὀρθόξων ἀπὸ τοὺς καινοτόμους Νεοημερολογίτες;

Τότε γράφαμε:

"Οἱ Καινοτόμοι-Νεοημερολογίτες ἔχουν βαμμένα τὰ χέρια τοὺς στὸ αἷμα. Ἡ Νεοημερολογιακὴ ἀλλαγὴ καὶ ἡ φοβερὴ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στηρίχτηκε στὸ αἷμα, στὴ βία καὶ στοὺς διωγμοὺς. Γι' αὐτὸ ἀπέστρεψε ὁ Θεὸς τὸ πρόσωπόν Του ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες καὶ εὐλόγησε ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀγωνίζονται τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς ὁμολογίας.

Σὲ πίστωση τοῦ δικαίου τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐφάνη καὶ ὁ Τίμιος Σταυρὸς τὴν νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως Του, ὅταν μαζεύτηκαν οἱ Παλαιοημερολογίτες πιστοὶ μέσα σὲ κλίμα φόβου καὶ διωγμοῦ γιὰ νὰ ἀγρυπνήσουν καὶ νὰ ἐορτάσουν τὴν μεγάλην Ἑορτὴν μὲ τὸ Πάτριον ἐορτολόγιον τὸ 1925.

Μετὰ τὸ 1924, μετὰ δηλαδὴ τὴν ἐπάρατη Νεοημερολογιακὴ ἀλλαγὴ, ὅσοι ἀκολούθησαν τὸ Νέο ἡμερολόγιο ἐγίναν σχισματικοί. Δὲν ἀποτελοῦσαν δηλαδὴ τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία μὲ τὶς Πανορθόδοξες Συνόδους τοῦ 1582-3, 1587 καὶ 1593 καὶ ἐπὶ 350 χρόνια ἠρνεῖτο σθεναρῶς νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ φράγκικο ἡμερολόγιο, καὶ νὰ προσάρμοση τὸ ἐορτολόγιο τῆς στὸ παπικὸ καλενδᾶριο καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὸ μηνολόγιο. Καὶ ὄχι μόνον ἠρνεῖτο οἰανδήποτε ἐορτολογικὴν ἀλλαγὴν ἀλλὰ ἀναθεμάτισε καὶ ὅσους στὸ μέλλον θὰ δέχονταν τὸ φράγγικο ἡμερολόγιο.

Οἱ Οἰκουμενιστὲς σήμερα πλέον δὲν σταματοῦν στὶς συμπροσευχές καὶ τὶς συνιερουργίες μὲ τοὺς ἀναθεματισμένους καὶ ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ Λατίνους, ἀλλὰ προχωροῦν καὶ ξανοίγονται καὶ στοὺς προτεστάντες καὶ συνιερουργοὺν καὶ μὲ αὐτούς, εἴτε αὐτοὶ εἶναι πάστορες εἴτε παστόρισες, κάνοντας μαζί τους "μυστήρια", γάμους, βαφτίσεις, κηδεῖες. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς μεταδίδουν συνεχῶς καὶ στὴ Γερμανία, ὅπως ἐξ ἰδίας θλιβερὸς πείρας γνωρίζουμε, ἀλλὰ καὶ στὶς ἄλλες νέες

λεγόμενες χώρες τὰ μυστήρια τὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως, Μονοφυσίτες, Φράγγους καὶ Προτεστάντες. Καὶ ἔχουν στὴν πράξη ἐνωθεὶ μὲ ὄλους αὐτοὺς τοὺς αἰρετικούς.

Μερικὲς οἰκουμενιστικὲς μάλιστα "ἐκκλησίες", ὅπως τὸ πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιόχειας, ἤδη ἔχουν καὶ ἐπισήμως ἐνωθεὶ μὲ τοὺς Μονοφυσίτες κατόπιν σχετικῆς ἐγκυκλίου ποὺ ὀρίζει, πότε θὰ ἱεροπρακτεῖ ὁ Μονοφυσίτης καὶ πότε ὁ "ὀρθόδοξος" ἱερεὺς, ἀνάλογα μὲ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ποὺ ἔχει κάθε θρησκευτικὴ κοινότητα!

Πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση κινούνται καὶ τὰ πατριαρχεῖα τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ τὸ λεγόμενο οἰκουμενικὸ.

Γιατὶ παρασιωπᾶτε τὸ καὶ φοβερώτερο ὅτι ἡ "ὀρθόδοξη" ἀρχιεπισκοπὴ Φινλανδίας ἀκολουθεῖ τοὺς Φράγγους καὶ στὸν ἑορτασμὸ καὶ τοῦ Πάσχα; Γιατὶ ἀποκρύπτετε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ π. Βασίλειε;

Γράφει ὁ π. Βασίλειος ὅτι δυὸ τρεῖς πατέρες διδάσκουν τὴν ἀποτειχίση ἀπὸ τοὺς κηρύσσοντας αἵρεση ποιμένες διαστρέφοντας καὶ πάλι τὴν ἀλήθεια!

Ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ Ἅγιοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας διδάσκουν τὴν ἀποτειχίση κατ' ἐξοχὴν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης: Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος, ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, οἱ Ἄγιοι Ἰεροσολιμίτες Ὁσιομάρτυρες οἱ ἐπὶ Βέκκου μαρτυρήσαντες, οἱ μεγάλοι ἐρμηνευτὲς τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, Ἀριστηνός, Βάλσαμων, Ζωναρᾶς, Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιοιτῆς, Νικόδημος Μίλας, οἱ Ἀποστολικὲς διαταγὲς καὶ ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Κατὰ τὴν κρυστάλλινη διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου ἔχουν ὑποχρέωση οἱ πιστοὶ πρὸς ἀποτειχίση ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς ποιμένες καὶ πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης. Καὶ δὲν μποροῦμε, ἀδελφέ μου π. Βασίλειε, νὰ ἐφαρμόζουμε τῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων κατὰ τὸ δοκοῦν, ὅπως μας βολεύουν, ἀφοῦ ὡς ἀρχὴ βάλουμε καὶ συμφωνήσαμε σ' αὐτό, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνοι, ἄρα καὶ στὸ θέμα τῆς ἀποτειχίσεως. Πόσο μᾶλλον ὅταν πρόκειται γιὰ Οἰκουμενικὸ Διδάσκαλο καὶ Ἱεράρχη, Πρόεδρο τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου!

Στοὺς Χριστιανοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ποὺ ἀποτειχίσθηκαν ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ Νεστόριο, πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης τονίζει ὁ πρόεδρος τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ μέγας Πατριάρχης, ὅτι ἀναπαύεται τὸ τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα, καὶ μὲ ὄσους διέκοψαν (πάντοτε πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης) τὴν κοινωνίαν μὲ τὸν αἰρεσιάρχη, κοινωνεῖ ὁ Ἅγιος.

Γράφει πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει:

"Ταύτην ἐν ἑαυτοῖς ἀναζωπυροῦντες αἰεὶ τὴν πίστιν, ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε μὴτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ) μὴτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος... Τοῖς δὲ γὰρ τῶν κληρικῶν, εἴτε λαϊκῶν, διὸ τὴν ὀρθὴν πίστιν κεχωρισμένοι ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς, οὐ τὴν ἐκείνου κυροῦντες ἄδικον ψῆφον, ἐπαινοῦντες δὲ μᾶλλον τοὺς πεπονθότας, κακὲν λέγοντες αὐτοῖς: "εἰ ὄνειδίζεσθε ἐν Κυρίῳ μακάριοι ὅτι τῆς δυνάμεως καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα εἰς ὑμᾶς ἀναπέπαυται."

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος προτρέπει ρητὰ ξεκάθαρα τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀρθοδόξους νὰ διακόψουν τὴν κοινωνίαν πρὸς τὸν Νεστόριο καὶ τοὺς κοινωνοῦντας πρὸς αὐτὸν γράφοντας τοὺς πρὶν συγκληθεῖ ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Καὶ γιὰ τοὺς προτρέπει νὰ χωρισθῶν τῆς κοινωνίας ἐκείνου;

Γιὰ νὰ μὴν μολυνθοῦν ἀπὸ τὴν κοινωνία μὲ αὐτόν, γιὰ νὰ μείνουν ἄσπιλοι καὶ ἄμωμοι χωριζόμενοι ἀπὸ αὐτόν, Mansi IV, 1096.

Ἄς τὰ ἀκούσουν, λοιπόν, ὁ π. Βασίλειος καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης καὶ ἡ συνοδεία του: Κοινωνεῖ ὁ Μέγας πατριάρχης μὲ τοὺς διακόψαντας τὴν κοινωνίαν πρὸς τὸν Νεστόριον πρὸ συνοδικῆς Διαγνώμης!

Ποιὰ Σύνοδος εἶχε καταδικάσει τὸν Νεστόριον;

Χρησιμοποιοῦμε, λοιπόν, π. Βασίλειε, δυὸ μέτρα καὶ δυὸ σταθμὰ, ἀνάλογα μὲ τὸ τί μας βολεύει;

Ἐπίσης, ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῶν συνόδων διδασκόμαστε καὶ πάλιν ὅτι πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης διακόπτεται τὸ μνημόσυνον τῶν ἑτεροφρόνων:

"Γνοὺς δὲ ὁ Ὑπάτιος ὅτι παρ' ὃ δεῖ ἐφρόνησεν ὁ Νεστόριος, εὐθέως περιεῖλεν ἐν τῷ ἀποστολείῳ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τοῦ μὴ ἀναφέρεσθαι ἐν τῇ προσφορᾷ..." λέγων: "ἐγὼ, ἀφοῦ ἔγνω ὅτι ἄδικα λαλεῖ περὶ τοῦ Κυρίου μου, οὐ κοινωνῶ αὐτῷ, οὔτε ἀναφέρω τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐκεῖνος γὰρ οὐκ ἐστὶν ἐπίσκοπος..." "ἐγὼ γὰρ πάντα προεθέμην παθεῖν καὶ οὕτω τοῦτο ἐποίησα..." Acta Sanctorum: Β' σέλ. 257.

Γιατὶ παρασιωπᾶτε τὴν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου γιὰ τὴν διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου ὄλων ἐκείνων ποὺ ἔχουν διαφορετικὸ (αἰρετικὸ) φρόνημα ἀπὸ τὸ Ὀρθόδοξο φρόνημα;

Καὶ αὐτὸ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν διάγνωση ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἢ μή!

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος πρὶν τὸν Ἅγιον Κύριλλον διακηρύσσει σαφέστατα: "ὦν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτους ἀπὸ τῆς κοινωνίας προσήκει φεῦγειν"

P.G. 26, 1188 B.

Ὁ δὲ Ἅγιος Μ. Βασίλειος ἐπίσης διδάσκει "οὐδ' ἂν πρὸς ὥραν (δηλ. οὔτε κὰν μία ὥρα) αὐτῶν ἐπεδεξάμεθα τὴν συνάφειαν, εἰ σκάζοντες (δηλ. ἐὰν χωλαίνουν) περὶ τὴν πίστιν εὔρομεν"

P.G. 32, 992-994.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπίσης διδάσκει: "Πῶς οὖν Παῦλος φησὶν, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε; Ἀνωτέρω εἰπῶν ὦν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, τότε εἶπε πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε?"

τί οὖν; φησὶν, ὅταν πονηρὸς ἢ καὶ μὴ πειθώμεθα; Πονηρὸς πῶς λέγεις; Εἰ μὲν πίστεως ἕνεκεν φεῦγε καὶ παραίτησαι: μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλὰ κὰν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν. Εἰ δὲ βίου ἕνεκεν, μὴ περιεργάζου."

36ῆ ὁμιλία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πρὸς Ἑβραίους.

Οἱ δὲ Ἀποστολικὲς Διαταγὲς διδάσκουν: "διὸ φευκτέον ἀπὸ τῶν φθορέων ποιμένων"! Βιβλ. Ἡ', Κέφ. 19.

Όχι μόνον πρό συνοδικής διαγνώμης όφείλουν οί Όρθόδοξοι νά διακόπτουν τόν μνημόσυνον τών αίρετικά φρονούντων και κηρυσσόντων αλλά και μετά συνοδικήν διαγνώμην, εάν ή Σύνοδος άποφαινεται άντορθόδοξως!

Έτσι και μετά τήν είκονομαχικήν Σύνοδον του 754 (και πολύ πρό τής Ζ' Οικουμενικής), όπως είδαμε, άντιδρούν οί μοναχοί και δέν κοινωνούν μέ τούς Είκονομάχους.

Κατά τήν έναρξη τής Είκονομαχίας ό Άγιος Ίωάννης ό Δαμασκηνός εύρίσκεται εισέτι στις τάξεις τών λαϊκών έχοντας μεγάλο άξίωμα στα άνάκτορα του χαλίφη τής Δαμασκου. Ό πρώτος ύπέρ τών σεπτών είκόνων λόγος του μέ τόν τίτλο: "Πρός τούς διαβάλλοντας τās σεπτās είκόνας" άπευθύνεται πρός τόν πατριάρχην τής Κωνσταντινουπόλεως Γερμανόν και τόν λαόν τής βασιλευούσης, συγγραφείς ευθύς μετά τόν πρώτο κατά τών άγιών είκόνων διάταγμα του άσεβους Λέοντος (726). Οί λόγοι του πλήρεις χάριτος και πνεύματος άγίου, κατέστησαν ό άλάθητος γνώμων τών Όρθόδοξων.

"Πρώτον μέν ούν άπάντων, οίον τίνα τρόπον ή θεμέλιον τόν λογισμόν καταπήξας, τήν τής Έκκλησιαστικής θεσμοθεσίας συντήρησιν, δι ής σωτηρία προσγίγνεσθαι πέφυκε...

Μή καινοτομεί, μηδέ μέταιρε όρια αιώνια, ά έθεντο οί πατέρες σου... Ούκ άνεξόμεθα νέαν πίστιν διδάσκεσθαι...

Ούκ άνεξόμεθα άλλοτε άλλα φρονειν και καιροις μεταβάλλεσθαι...

P.G. 94, 1233 έπ.

Οί άντίπαλοί του Άγίου έπειδή πληγώθηκαν βαριά άπό τούς λόγους του, στην ά' είκονομαχική Σύνοδο του 754, συντάσσουν κατά του όσίου τόν κάτωθι λίβελλον:

"Μανσούρ τώ κακωνύμω και σαρακηνόφρονι, άνάθεμα.

τώ εικονολάτρη και φασογράφω Μανσούρ, άνάθεμα.

τώ του Χριστού ύβριστή και έπιβούλω τής βασιλείας,

άνάθεμα.

τώ τής άσεβείας διδασκάλω και παρερμηνευτή

τής θείας γραφής Μανσούρ, άνάθεμα".

Mansi 13, 356

Γιατί τόν άναθεματίζουν οί Είκονομάχοι, μήπως γιατί ήταν κοινωνικός πρός αυτούς; (Πάντα πρό Συνοδικής διαγνώμης!)

Και μετά τήν είκονομαχικήν Σύνοδον μήπως μετανοεί ό Άγιος και επανέρχεται στην "κανονικήν τάξιν" και κοινωνεί μετά τών εικονομάχων για νά μη βρεθεί ... εκτός εκκλησίας;

Οί άντικειμενικοί άναγνώστες άς βγάλουν τά συμπεράσματά τους...

Ό Άγιος Μάρκος ό Ευγενικός διδάσκει ως Οικουμενικός και Παγκόσμιος Διδάσκαλος όχι μόνον τούς συγχρόνους του, (όπως θέλουν ό π. Γεώργιος Καψάνης και ό π. Βασίλειος νά παρουσιάσουν τά πράγματα), αλλά όλες τις μεταγενέστερες γενεές για τήν ύποχρέωση διακοπής του μνημόσυνου όλων όσοι διδάσκουν διαφορετικά άπό τά παραδεδομένα τά έξης:

"Φεύγετε αυτούς, άδελφοί, και τήν πρός αυτούς κοινωνίαν οί γάρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, έργαται δόλιοι,

μετασχηματιζόμενοι εις άποστόλους Χριστού. Και ού θαυμαστόν' "αὐτὸς γάρ ό Σατανᾶς μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός". Ού θαῦμα ούν, ει και οί διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ως διάκονοι δικαιοσύνης, ών τόν τέλος εἶσται κατά τά έργα αὐτῶν... Στήκετε κρατούντες τās παραδόσεις, άς παρελάβετε, τās τῆ εγγράφους και τās άγράφους, ἵνα μή τῆ τῶν άθέσμων πλάνη συναπαχθέντες εκπέσητε του ίδίου στηριγμοῦ".

Βλ. σχετικά παρά Σ. Μπιλάλη, "Όρθοδοξία και παπισμός", Β', Αθήνα 1969, σελ. 67. Και πάλιν γράφει διδάσκοντας όλους τους μεταγενεστέρους: "Άπαντες οί τής Έκκλησίας διδάσκαλοι, πάσαι αι Σύνοδοι, πάσαι αι θειαι Γραφαί, φεύγειν τούς έτερόφρονας παραινούσι και τής αὐτῶν κοινωνίας δίστασθαι"

P.G 160, 105 C.

Γιατί παραποιείτε τά λόγια τών Άγιών π. Γεώργιε;

Ο ;Άγιος Μάρκος είναι σαφής!

Δέν μιλάει περι Λατίνων ή Λατινοφρόνων αλλά για ετερόφρονας τούς όποίους πρέπει νά άποφεύγουμε και νά μήν έχουμε καμία κοινωνία μαζί τους!

;Έτσι εκφράζει τόν καθολικό δόγμα και τήν ενιαία Παράδοση τής ειρηνοχύτου Όρθοδοξίας διδάσκοντας:

"Όλοι οί διδάσκαλοι τής Έκκλησίας, όλες οί Σύνοδοι όλες οί θειές Γραφές μας διδάσκουν νά φεύγουμε άπό αυτούς που έχουν άλλο φρόνημα άπό τόν φρόνημα τών Όρθόδοξων, (ετερόφρονας = σήμεραν Οικουμενιστές-Νεοημερολογίτες), και νά κόβουμε τήν κοινωνία μέ αυτούς, γράφει ό Οικουμενικός Διδάσκαλος, Μέγας Μάρκος ό Ευγενικός!

Τώρα, εάν έσας και τόν λαόν που σας ακολουθεί δέν σας σκανδαλίζει ό π. Βαρθολομαίος που συνιερουργει ουνιτικά μέ τόν πάπα, και συμπροσεύχεται μετά παστορισών και παστόρων, καλά κάνετε και τόν μνημονεύετε!

Εάν δέν σας σκανδαλίζει ό κ. Αναστάσιος Αλβανίας που άνάβει μετά τών άλλοθρήσκων και Βουδιστών κεριά στους βωμούς τών δαιμόνων, καλά κάνετε και κοινωνείτε μαζί του!

Εάν για σας οί συμπροσευχές μετά τών άλλοθρήσκων στην Καμπέρα του κ. Χριστοδούλου, του κ. Μελετίου Πρεβέζης, του κ. Στυλιανού, του πρώην Έφέσσου κ. Χρυσοστόμου καθώς και του πατριάρχου σας είναι πράγματα που και άλλοτε γίνονταν και γί? αυτό τούς δίνετε συγχωροχάρτι και παραμένετε κοινωνικοί πρός αυτούς, μέ γεια σας και χαρά σας!

Επιτρέψτε όμως και σε μάς τούς έσχατους και άμαρτωλούς, τοίς όλίγοις τῆ Κιβωτῶ προσδραμειν. Ύμεις μέν, ει δοκειτε, του σωζόμενου Νῶε, προτιμήσατε τόν ύποβρύχιον πλήθος, για νά θυμηθούμε τήν διδασκαλία του μεγάλου Όμολογητου Άγίου Θεοδώρου του Στουδίτου.

Πώς είναι δυνατόν νά μένη κάποιος Όρθόδοξος, όταν κοινωνή μέ κακοδόξους Οικουμενιστες άρχιερείς επί όγδόντα περίπου χρόνια!

Περι τών "μυστηρίων" τών αίρετικῶν

Περὶ τῶν μυστηρίων τῶν αἰρετικῶν, ἔχουμε νὰ σημειώσουμε τὰ ἐξῆς: Ἐκεῖνος ὁ ἱερωμένος, μέχρι καὶ τοῦ πατριάρχου, ποὺ πέφτει στὴν αἵρεση, κατὰ μὲν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες εἶναι καθηρημένος (P.G. 99, 997), γιὰ δὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πράξιν καθαιρετέος καὶ ἀναθεματιστέος. Τὰ δὲ μέχρι τῆς τελεσιδίκου καταδίκης τοῦ τελούμενα μυστήρια εἶναι ἰσχυρά, καθὼς ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ θεὸς "ἐνεργεῖ" ταῦτα, ἀκόμη καὶ μὲ ἀναξίους, ἥτοι "εἰ καὶ αὐτοὶ εἶεν ἀνάξιοι, διὰ τὸ σωθῆναι τὸν λαόν" (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, P.G. 62, 610).

Αὐτὸ λέγει ἡ Ζ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος μὲ τὸν Πρόεδρόν της, τὸν πολὺν Ἅγιον Ταράσιον, μετὰ ἀπὸ διεξοδικὴν διερεύνηση τοῦ θέματος, προκειμένου περὶ τοῦ θείου Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης καὶ τονίζει τὰ ἐξῆς:

"77 λέγετε περὶ Ἀνατολίου (Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως); Οὐχὶ ἔξαρχος (Πρόεδρος) τῆς Ἁγίας τετάρτης (Οἰκουμενικῆς) Συνόδου ἐγεγόνει; Καὶ ἰδοὺ ὑπὸ Διοσκόρου τοῦ Δυσεβοῦς ἐκεχειροτόνητο, παρόντος καὶ Εὐτυχοῦς (τοῦ αἰρεσιάρχου). Καὶ ἡμεῖς γοῦν δεχόμεθα τοὺς ἀπὸ αἰρετικῶν χειροτονθέντας, ὡς καὶ Ἀνατόλιος ἐδέχθη (ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ τὴν Δ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον). Καὶ αὐθις ἀληθῶς φωνὴ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπὲρ πατέρων, ἄλλ'; ἕκαστος τῆ ἰδία ἀμαρτία ἀποθανεῖται; καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἡ χειροτονία" Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi 12, 1042

τούτων. Συνεπῶς καὶ τὰ τελούμενα δι' αὐτῶν θεία Μυστήρια, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ ἄλλα τελοῦνται κανονικῶς.

Καὶ αὐτὰ ἰσχύουν μέχρι τῆς τελεσιδίκου κατακρίσεως καὶ ἀναθεματισμοῦ τῆς κηρυττομένης αἵρεσεως καὶ τῶν ἀμετανόητων ὀπαδῶν αὐτῆς πεπρωκότων αἰρετικῶν. "Ἐὰν δὲ συνοδικὴ ἐκφώνησις γένηται" ἥτοι ἐκδοθῆ καὶ ἀνακοινωθῆ ἀπόφασις Οἰκουμενικῆς ἢ Οἰκουμενικῆν ἰσχύον ἐχούσης Συνόδου κατακρίνουσα καὶ ἀναθεματίζουσα τὴν αἵρεσιν καὶ τοὺς αἰρετικούς, "καὶ ὁμόνοια τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ Ὁρθοδοξία"

Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 12, 1050

τότε δὲν ἔχουν οἱ αἰρετικοὶ θείαν Χάριν καὶ Θεία Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ. Γί'; αὐτὸ τὸ λόγο τότε "ὁ τολμῶν ἀπὸ τῶν βέβηλων αἰρετικῶν χειροτονεῖσθαι τὴ καθαιρέσει ὑποπεσεῖται"

Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 12, 1050.

Δηλαδή, καθαιρεῖται καὶ ἀποβάλλεται τῆς ἱερατικῆς θέσεως καὶ τάξεως, ἐπειδὴ παρακούει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἱερατικὴν Χάριν καὶ ἐκκλησιαστικὴν χειροτονία, ἀλλὰ ἐξωεκκλησιαστικὴ μίμηση, Μ. Βασιλείου, P.G. 32, 1029, κατὰ τὴν ὁποῖαν θεῖον ἐκκλησιαστικὸν "οὐδὲν γίνεται", ὡς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ἀλλὰ ψευδοχειροτονία ἐξωεκκλησιαστικῶν ἀνθρώπων ἀσεβῶν καὶ βεβήλων!

Ἐξυπακούεται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ οἰκονομεῖ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίζει καὶ δέχεται ἢ ἀπορρίπτει, δικαιώνει ἢ ἀναθεματίζει. Καί, βεβαίως, πρέπει νὰ ἔχουμε πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀναθεματίζονται ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον οἱ ἐν γνώσει κοινωνοῦντες τῆς αἰρέσεως.

Βλ. Συνοδικὸν τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Ζ' Συνόδου, Τριῶδιον, β' ἔκδοσις "Ἀποστολικῆς Διακονίας", Ἀθήναι, 1993 σέλ. 148

Αὐτὰ διδάσκουν καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες στοὺς ὁποίους καὶ σεῖς παραπέμπετε, ἀγαπητέ μου π. Βασίλειε, Α' καὶ Γ' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ Α' τῆς Ζ'.

Αὕτη εἶναι ἡ ἐκκλησιολογία τὴν ὁποῖαν ἐκφράζουμε καὶ ἐμεῖς οἱ ἔσχατοι, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς ἐξέφρασεν ὁ Μέγας ἡγέτης μας πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος, "Ὅστις ἐξορίσθη δις καὶ ἔπαθεν διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν ὡς οἱ παλαιοὶ Πατέρες.

Βλ. σχετικὰ τὰ θαυμάσια βιβλία Πρῶτον Φλωρίνης Χρυσοστόμου, Ἄπαντα", τόμοι 2, Ἀθήνα 1997, Θεοδωρήτου Ἱερομόναχου, "Διάλογοι τῆς Ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ", Ἀθήναι 1971, τοῦ ἰδίου "Τὸ Ἄντιδοτον", Ἀθήναι 1990, τὸ μνημειώδες ἔργο τοῦ Α. Δελημπασῆ "Πάσχα Κυρίου" Ἀθήνα 1985 καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐξαιρετικῶν ἐργασιῶν τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κυπριανοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Ἰδιαίτερη ἀναφορά πρέπει νὰ γίνῃ στὸ ωραιότατο σύγγραμμα τοῦ Ἱερομόναχου Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ "Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης", Βίος- σύντομη διδασκαλία καὶ σύγκρισις μὲ τὴν σημερινὴ Ἐκκλησία, Λάρισα 2000, στὸ ὁποῖο παρουσιάζεται ὀρθοδόξως ἡ Πατερικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καὶ δίνονται οἱ ἀντίστοιχες Ὁρθόδοξες λύσεις στὰ θέματα ποῦ ἀπασχόλησαν καὶ τὴ μελέτη μας αὕτη. Ἀποδείξαμε καὶ στὶς προηγούμενες ἀπαντήσεις μας καὶ στὴν παρούσα τελικὴ ὅτι ἐδῶ καὶ πολλὰ δεκαετίες ἔχουμε Συνοδικὴ κήρυξη τῆς αἰρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ-Οἰκουμενισμοῦ μὲ ἐπίσημες Συνοδικὰς πράξεις τόσο τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ὅσο καὶ πολλῶν τοπικῶν "ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν" καὶ πρωταρχικὰ τῆς Ἑλλάδος, ποῦ ἐπιβάλλει στοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τὴν διακοπὴ τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς κακοδόξους ποιμένες καὶ μὲ ὅσους κοινωνοῦν μὲ αὐτούς:

1ον: Συνοδικὰ κηρύχθηκε ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὴν πασίγνωστη Οἰκουμενιστικὴ Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 πρὸς ὅλες τὶς αἰρετικὰς "ἐκκλησίας", τὶς ὅποιες ἀποκαλεῖ συγκληρονόμους τῆς Βασιλείας καὶ σώσωμους τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, βλασφημώντας στὸ 9ο ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ("Πιστεύω εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν", τὴν Ὁρθόδοξον). Μὲ τὴν ἐγκύκλιον αὕτη κηρύχθηκε συνοδικὰ καὶ ἐπίσημα ἡ καινοφανὴς ἐκκλησιολογικὴ αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μέχρι σήμερον ἐφαρμόζεται κατὰ γράμμα, χωρὶς νὰ ἀνακληθῆ ποτέ.

2ον: Συνοδικὰ ἐγίνε ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, παρὰ τὴν ἐκπεφρασμένη πανορθόδοξα ἀντίθετη γνώμη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὶς μεγάλες Συνόδους τοῦ 1583, 1587 καὶ 1593 καὶ τὴ σταθερὴ ἄρνηση τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ 350 χρόνια νὰ ἀποδεχθῆ Νέον Ἐορτολόγιον: Πασχάλιον καὶ Μηνολόγιον. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀναθεματίσει μὲ φρικτὰ ἀναθέματα ὁποῖον τολμήσει νὰ δεχθῆ Νέον Μηνολόγιον καὶ Νέον Πασχάλιον. Ἡ Ἑλλάδα, ἡ Ρουμανία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Κύπρος, ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ὅλες οἱ Νέες λεγόμενες χώρες ἔχουν δεχθῆ συνοδικὰ τὸ Νέον ἡμερολόγιον. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Φινλανδίας ἔχει εἰσαγάγει καὶ τὸ Νέον πασχάλιον συνεορτάζουσα μὲ τὸν Πάπα!

3ον: Μὲ τὴν Συνοδικὴν ἄρση τῶν ἀναθεμάτων κατὰ τοῦ Παπισμοῦ τὸ 1965 ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως

και τον αποστατή Αθηναγόρα βλασφημείται το Πνεύμα ως μη άρτίως λάλησαν στην Εκκλησία επί 1000 περίπου χρόνια, που αναθεμάτιζε τον Παπισμό! Κατά την Άγια Ζ' Οικουμενική Σύνοδο όποιος "διεκδικεί", δηλ. επιχειρεί να άθώωση άμετανόητους αίρετικούς, όπως είναι οι Παπικοί, έχει το ανάθεμα.

Mansi 12, 1003 και 13, 408, και Μ. Φωτίου "Νομοκάνων", Σ.Ι.Κ. τ. 1, σέλ. 261 και Αγίου Μάρκου Έφεσσού του Εύγενικού, Mansi 31 Β', 1311.

4ον: Με συνοδικές αποφάσεις μετέχουν όλες οι Τοπικές Εκκλησίες, πλην του Πατριαρχείου των Ίεροσολύμων και της Γεωργίας, στο συνονθύλευμα του Σατανά, το Παγκόσμιο Συμβούλιο των λεγομένων "έκκλησιών". Η "έκκλησία" της Ελλάδος και το πατριαρχείο της Κωνσταντινουπόλεως είναι μάλιστα ιδρυτικά μέλη. Και μόνον ή συμμετοχή στο Π.Σ.Ε. αίρει την ύπόσταση μιås "έκκλησίας" ως Όρθόδοξης.

5ον: Το πατριαρχείο Άντιοχείας μετά από συνοδική απόφαση κοινωνεί και λειτουργικά-μυστηριακά με τις μονοφυσικές "έκκλησίες" της Ανατολής, που είναι καταδικασμένες από τέσσαρες Οικουμενικές Συνόδους.

Άποδείξαμε επίσης ότι όχι μόνον πρό Συνοδικής Διαγνώμης επιβάλλεται ή διακοπή του μνημόσυνου του κηρύσσοντος αίρεσιν αλλά και μετά από συνοδική διαγνώμην, ή όποία δέν είναι "Όρθόδοξος. Αυτό έγινε για παράδειγμα μετά την εικονομαχική Σύνοδο του 754, πριν συγκληθεί ή Ζ' Οικουμενική Σύνοδος (787). Οι Όρθόδοξοι-Εικονόφιλοι δέν κοινωνούσαν με τους Εικονομάχους και όφειλαν να μη κοινωνούν κατά τα πρακτικά της Ζ' Οικουμενικής.

Η διακοπή της κοινωνίας συνεχίσθηκε και μετά την β' Εικονομαχική Σύνοδο του 815, ή όποία ακύρωσε την Ζ' Οικουμενική και έπεκύρωσε τις αποφάσεις της ά' Εικονομαχικής συνόδου. Και σύμφωνα με όλους τους έρμηνευτές, Ζωνάρα, Βαλσάμωνα, Άριστηνό, Άγιο Νικόδημο Άγιορείτη, τους Όσιομάρτυρες τους επί Λατινόφρονος Βέκκου μαρτυρήσαντες και κατά τον Άγιο Μάρκο τον Εύγενικό, οι Όρθόδοξοι όφείλουν να άποτειχίζονται από τους επισκόπους που κηρύσσουν αίρεσιν, κυρίως και κάτ' έξοχην, πρό συνοδικής διαγνώμης. Η μετά την Οικουμενική συνοδική κατάκριση της αίρέσεως άποτειχισή είναι αυτόνόητος! (Για τις σχετικές αναφορές βλ. το ήμετερον "Άγιοι Κολλυβάδες" τεύχος 28, σέλ. 4 έπ. και "Ο.Τ." άριθμ φύλ. 1391, 1392).

Τά άνωτέρω άποτελούν άπόρροια και της κοινής λογικής!

Και αυτό για τον άπλούστατο λόγο ότι σε καιρό αίρέσεως συγκαλούνται πολλές σύνοδοι, που είναι κακόδοξες και άντινομοθετούν στην Όρθοδοξία, και δ ή συγκαλούνται ... ως οικουμενικές(!) από τους έχοντες την έξουσία και τους συμμαχοούντες με τον Καίσαρα! Αυτές τις συνόδους είμαστε ύποχρεωμένοι να τις άναγνωρίσουμε;

Ποιό θα είναι το κριτήριο που θα μås όδηγήση με άσφάλεια στο να άκολουθήσουμε την Όρθοτομούσα μεγάλη Σύνοδο; Πως θα είμαστε σίγουροι ότι άκολουθούμε την Εκκλησία. Μήπως ό μεγάλος άριθμός των επισκόπων που θα συμμετέχουν σε αυτήν ή θα πρέπη να άκολουθήσουμε αυτή τη σύνοδο που θα μås παρουσιάσουν με μεροληπτική μονομέρεια τα μέσα μαζικού άποπροσανατολισμού της σήμερα ως "μεγάλη και ύπερτελή";

Μα δέν είχαμε στην έκκλησιαστική μας ιστορία πολλές και πολυάριθμες συνόδους, που δογματίσαν έσφαλμένα και συντάχθηκαν με τους αίρετικούς, 449 στην Έφεσσο, 754 και 815 στην Κωνσταντινούπολιν;

Μήπως πάλι θα πρέπη να άκολουθήσουμε εκείνη τη Σύνοδο που θα ύποστηρίξουν οι Ίσχυροί της γής;

"Εάν, λοιπόν, σήμερα συγκληθεί σύνοδος -("Μεγάλη" και "Οικουμενική", όπως έτοιμάζεται!) - από τους Νεοημερολογίτες - Οικουμενιστές και Λατινόφρονες και καταδικάση έμås τους Όρθόδοξους, επειδή τους έλέγχουμε για την προδοσία της Πίστewς, θα είμαστε ύποχρεωμένοι να τους άναγνωρίσουμε και να τους ύποταχθούμε;

Ποιοι θα άποτελέσουν τα μέλη αυτής της ψευδοσυνόδου;

Ό Λατινόφρων και Οικουμενιστής "πατριάρχης" σås Βαρθολομαίος που συνιερουργεί με τον Πάπα, τους άλλόθρησκους, μουσουλμάνους και βουδιστές και τις ιεροφορεμένες ίέρειες του σατανά προτεστάντριες παστορίνες;

Μήπως ό μέγας Οικουμενιστής Δαμασκηνός Έλβετίας, που ή Θεία Δίκη έσχάτως έξεδίκησε τις άμέτρητες προδοσίες του και τον χτύπησε έγκεφαλικά, γιατί έποφθαλμιούσε το Πατριαρχείο Ίεροσολύμων;

Μήπως ό Λατινόφρων συνιερουργός του Πάπα και Οικουμενιστής Γερμανίας Αύγουστίνος;

Μήπως ό συγκρητιστής Γρηγόριος Μ. Βρετανίας που πρωτοστατεί σε κάθε πανθηρσκειακή και οικουμενιστική έκδήλωση άκόμη και με Μουσουλμάνους;

Μήπως ό Οικουμενιστής Μιχαήλ Αυστρίας με τη μυστηριακή κοινωνία που έχει με τους προτεστάντες;

Μήπως ό άνεκδιήγητος Στυλιανός Αυστραλίας που έχει ίσοπεδώσει τα πάντα και είναι άπαραδέκτος και από τους ύμετέρους συντηρητικούς;

Μήπως ό συγκρητιστής και Οικουμενιστής Άναστάσιος Άλβανίας, που άνάβει κεριά στο βωμό των δαιμόνων σε πανθηρσκειακες έκδηλώσεις και τελετουργίες;

Μήπως ό συνιερουργός του πάπα "πατριάρχης" Ρουμανίας Θεόκτιστος;

Μήπως ό κοινωνός των Μονοφυσιτών της Άντιοχείας "πατριάρχης" Ίγνάτιος;

Μήπως ό άθεολόγητος Οικουμενιστής "πατριάρχης" Άλεξανδρείας Πέτρος;

Μήπως ό Λατινόφρων "πατριάρχης" Μόσχας Άλέξιος;

Μήπως ό μετά ειδωλολατρών γυναικών μετά του εύαγγελίου εισοδεύων σε ειδωλολατρική τελετή Σωτήριος του Καναδά;

Μήπως ό λαϊκιστής "άρχιεπίσκοπος" σås Χριστόδουλος ό και Λατινόφρων άποδεικνυόμενος; Ό έναγκαλιζόμενος τους έχθρούς της Παναγίας μας και του Υίου της, τον Πάπα και τους καρδινάλιους, ό συμπροσευχόμενος μετά των Λατίνων και άσπαζόμενος με λειτουργικό άσπασμό αυτούς στο Ναό τους κατά την τέλεση της κηδείας του επισκόπου των Παπικών; Ό πρωτοστατών για να κάμψη τις άντιρρήσεις των συνοδικών της "έκκλησίας" σås και για να δεχθούν το θηρίον, κατά την Γραφήν, και άντίχριστον, κατά τον Άγιον Κοσμάν τον Αιτωλόν, Πάπαν; Ό συντάσων και έξαγγέλων κοινά μηνύματα μετά του δικεράτου θηρίου της Ρώμης από τον Βράχο του Άρείου Πάγου και κηρύσων αίρεσιν γυμνή τη κεφαλή ότι ό παπισμός είναι έκκλησία και δέν έπιτρέπεται να κηρυχτή μετάνοια και έπιστροφή στους αίρετικούς

Παπιστούς, για να να κατηχηθούν και να βαπτιστούν!

Όσο και να προσπαθήτε π. Γεώργιε και π. Βασίλειε δεν θα βρήτε ελαφρυντικά για την συνηγορία σας στην συντελούμενη προδοσία της άμωμότητος Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας.

Και μη θέλετε να παρουσιάσετε την προδοσία της Πίστεως ως τάχα κάποιες σποραδικές παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων που και ἄλλοτε γίνονταν! Ξέρετε πολύ καλά ὅτι ὅταν γίνονται συμπροσευχές, συνιερουργίες, συλλειτουργίες και συμφωνίες με τοὺς αἰρετικούς και ἀλλόθρησκους τὸ προδιδόμενον εἶναι ἡ Πίστις! Δὲν πρόκειται για κανονικές παραβάσεις, που τάχα δὲν δικαιολογούν την ἀποτειχισή μας ἀπὸ τοὺς ψευδεπισκόπους αὐτοὺς. Οὐτε μπορεῖτε να πείσετε καὶ τὸν πιὸ ἀφελή ὅτι οἱ κανονικές παραβάσεις που γίνονται στοὺς Παλαιοημερολογίτες εἶναι ἀντίστοιχες με τὶς παραβάσεις τῆς Πίστεως τῶν κακοδόξων ποιμένων σας. Οἱ Παλαιοημερολογίτες διακρατοῦν τὴν ἐνιαίαν Πίστιν καὶ Παράδοσιν τῶν Πατέρων, τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον, πολεμοῦν σθεναρὰ τὸν Οἰκουμενισμόν, δὲν συμπροσεύχονται με τοὺς αἰρετικούς, δὲν συνυπογράφουν κοινές δηλώσεις με τοὺς αἰρετικούς, δὲν κάνουν ἀναγνωρίσεις τῶν προαιώνιων αἰρετικῶν και οὐτε λαμβάνουν μέρος σὲ δαιμονικές πανθηρησκειακές τελετουργίες ὅπως οἱ ὑμέτεροι ἐπίσκοποι!

Ἄρκει ἀπλὰ και μόνον τὸ ἀνοιγμα μιᾶς πολιτικῆς ἐφημερίδας για να διαπίστωση κανεὶς τὸν τραγέλαφο και τὶς ἀμέτρητες κανονικές παραβάσεις τῆς ὑμετέρας "ἐκκλησίας"! Τί να προαναφέρη κανεὶς; Τὰ δυὸ πατριαρχεία τῆς Βουλγαρίας, τοὺς τρεῖς πατριάρχες σας τῆς Οὐκρανίας, τὴ σχισματικὴ σας ἐκκλησία τῶν Σκοπίων, τὰ ἀμέτρητα σχίσματα τῆς "ἐκκλησίας" σᾶς στὴν Αὐστραλία ἢ τὸ ἄσπονδο μίσος τῶν ἐκκλησιαστικῶν σας ὀργανώσεων και τοὺς ἀτέλειωτους δικαστικούς ἀγῶνες μεταξύ σας, ὅπου διαδραματίζονται φρικτὲς σκηνές που κατασκανδαλίζουν τὸ ποιμνιο;

Ξέρετε πολύ καλά πῶς δὲν ὑπάρχει ἀναλογία ἀνάμεσα στὶς κανονικές παραβάσεις -που σημειωτέον στοὺς Νεοημερολογίτες εἶναι ἀπείρως περισσότερες- και στὸ ξεπούλημα τῆς Πίστεως τῶν Οἰκουμενιστῶν-Νεοημερολογιτῶν ποιμένων σας!

Ξέρετε, ἐπίσης, πολύ καλά ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν να παρουσιάσετε ἐγκλήματα τοῦ παρελθόντος για να δικαιολογήσετε τὰ ἀπείρως μεγαλύτερα ἐγκλήματα και κακουργήματα περὶ τὴν Πίστιν τῆς σήμερον.

Εἶναι σὰν να μᾶς λέη ὁ κάτ? ἐπάγγελμα εἰδεχθῆς κακοῦργος και δολοφόνος τῆς σήμερον, που ἔχει δολοφονήσει και ληστέψει ἀμέτρητο πλῆθος ἀνθρώπων και συνελήφθη ὑπὸ τῶν δικτυκῶν ἀρχων, ὅτι πρέπει να ἀθωωθῆ γιατί ... τὸν περασμένο αἰῶνα κάποιος δὲν ... συνελήφθη και ... δὲν καταδικάστηκε για τὸ ἐγκλημα που ἔκανε σκοτώνοντας κάποιον για να τὸν ληστέψη!

Μὴν πλανάσθε π. Γεώργιε και π. Βασίλειε! Τὸ ἐγκλημα παραμένει ἐγκλημα και τὸ κακούργημα, κακούργημα, ὅποτε και ἂν ἔγιναν.

Ἡ ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας στὴν ὁποία ἀναφέρεσθε ἦταν ἐποχὴ που ἡ Πατρίδα μας βρισκόταν ὑπὸ τὸν ζυγὸ τῶν Ἀγαρινῶν. Δὲν ὑπῆρχε ἐλευθερία. Τὰ βιβλία ἦταν δυσεῦρετα. Ἐφημερίδες δὲν ὑπῆρχαν. Καὶ ἂν κυκλοφοροῦσαν, τὰ νέα τὰ μάθαιναν λίγοι, ἂν τὰ μάθαιναν, και με χρόνια καθυστέρηση. Οἱ μετακινήσεις και οἱ μεταβάσεις ἀπὸ τόπο σὲ τόπο διαρκοῦσαν μῆνες και ἡ πληροφόρηση δὲν ἦταν ἄμεση! Ὅποιες παραβάσεις ἔγιναν εἶχαν τοπικὸ και πρόσκαιρο χαρακτήρα. Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρξε ἡ ἐπιβαλλόμενη ἀντίδραση δὲν σημαίνει ὅτι ἀμνηστεύονται τὰ ἐγκλήματα και οὐτε εἶναι δυνατόν να παρουσιάζονται ως πρότυπα πρὸς μίμηση τῆ σημερινῆ ἐποχῆ τῆς παγκοσμιοποιήσεως τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Οὐτε τότε εἶχε ἀνατραπεῖ ἡ ἑορτολογικὴ και λειτουργικὴ ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων συνοδικὰ με τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Ἄν εἶχαν γίνει ὅλα αὐτὰ θὰ βλέπατε τὴν ἀντίδραση τῶν Ἁγίων Κολλυβάδων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλους ἐξόρισαν, ἄλλους ἐβασάνισαν και ἄλλους ἐφόνευσαν ἐπειδὴ δὲν δέχονταν τὰ μνημόσυνα και τὶς γονυκλισίες τῆς Κυριακῆς. Δὲν δέχονταν δὴλ. καινοτομίες και ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀγωνίστηκαν ἕως ἐξορίας και θανάτου ἐναντίον αὐτῶν τῶν παραβάσεων τῆς Παραδόσεως.

Ἄλλὰ για τοὺς Ἁγίους Κολλυβάδες ἐτοιμάζουμε ὀλοκληρωμένη μελέτη, ὅπου φωτίζονται πολλὲς πτυχές τῆς διδασκαλίας και τῆς ζωῆς τοῦ ἀναγεννητικοῦ, ὄχι μόνον για τὴν Πατρίδα μας, Κολλυβαδικοῦ κινήματος.

Ἀντιθέτως, σήμερα, σὲ δευτερόλεπτα πληροφοροῦμαστε ὄχι μόνον τὸ τί συμβαίνει στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ και στὸ πιὸ ἀπομακρυσμένο σημεῖο τοῦ πλανήτη, στὴν Αὐστραλία και στὴν Ἄμερική και μάλιστα ἔχοντας τὴ δυνατότητα τῆς ἀμεσης πληροφορήσεως με ἦχο και εἰκόνα που ἀποτυπώνονται σὲ δίσκους και σὲ ἔντυπα μέσω τοῦ ἠλεκτρονικοῦ τύπου και ἄρα ἄμεση και τεκμηριωμένη εἶναι και ἡ ἀντίδρασή μας!!!

Ἡ στάση μας στὴν προδοσία τῆς Πίστεως εἶναι ἡ ἴδια με ἐκείνη τῶν Ἁγίων Πατέρων:

Ἀποτειχισή. Διακοπὴ τῆς κοινωνίας με τοὺς κακοδόξους. Αὐτὸ μόνον τρέμουν οἱ Οἰκουμενιστές-Νεοημερολογίτες.

Ἐσὰς που ὑποτάσσετε με κάποιες διαμαρτυρίες δὲν σᾶς ὑπολογίζουν καθόλου. Σᾶς μαλώνουν και σᾶς ἀπειλοῦν και ξαναμαζεύετε στὸ καβούκι σας!

Τὰ κριτήρια τῆς Ὁρθοδοξίας και τῶν Ἁγίων Πατέρων για τὴν ἀποτειχισή

Ἄλλα εἶναι, ἐπομένως, τὰ κριτήρια που ἔθεσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, Ἅγιε Καθηγούμενε, π. Γεώργιε, και π. Βασίλειε, τὰ ὁποία ὀδηγοῦν τοὺς Ὁρθοδόξους και τοὺς προστατεύουν ἀπὸ τὴν πλάνη και τὴν κακοδοξία τῶν σχισματοαιρετικῶν ποιμένων διὰ μέσου τῶν αἰῶνων.

Ποιὰ εἶναι αὐτὰ ;

Τὰ ἐξηγοῦμε ἐν συντομίᾳ κατωτέρω:

Στὴν Καθολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ Πίστις και ἡ Παράδοσις δὲν μεταβάλλονται, μένουν ἀναλοίωτα μέσα στὸ χρόνο.

Ὅσον ἄφορα τὸ ἀναλλοιώτὸ της Ὁρθοδόξου Παραδόσεως θὰ πρέπει να τονίσουμε για πολλοστὴ φορὰ ὅτι Παράδοσις εἶναι ἡ ἐξουσία να διδάσκει κανεὶς, να ὀμολογῆ, να δῖνη μαρτυρία και να κηρύσσει στηριζόμενος στὸ βάθος τῆς ἐμπειρίας

της Εκκλησίας, ή όποια παραμένει πάντα ή ίδια και άναλλοίωτη.
Και αυτή ή έξουσία του διδάσκειν περιλαμβάνεται στην Άποστολική Διαδοχή και στηρίζεται σ' αυτήν. Η Άποστολικότητα της Έκκλησίας δέν έξαντλείται στο άδιάσπαστο της άλυσιδας της Ίερατικής Διαδοχής από τους Άποστόλους μέχρι σήμερα. Η Άποστολική Διαδοχή νοείται μόνον μέσα στην πιστότητα της Άποστολικής Παραδόσεως χωρίς την όποία δέν υπάρχει κανονική Διαδοχή, έστω και άν ή άλυσιδα των έπισκοπικών χειροθεσιών φτάνει μέχρι τους Άγίους Άποστόλους.
Όταν οι Νεοημερολογίτες Έπίσκοποι άκολουθούν δικούς τους δρόμους προς τον Οικουμενισμό, την αίρεση και την καινοτομία, τότε δέν έκφράζουν και δέν μαρτυρούν την Πίστη και την έμπειρία της Έκκλησίας. Δέν διατηρούν πιστά την Άποστολική και Πατερική Παράδοση.

Η Ίεραρχία τότε μόνον διδάσκει κατά ένα Καθολικό τρόπο, όταν άληθινά κρατή και συμπεριλαμβάνη την Έκκλησία μέσα στον έαυτό της.

Η Άποστολική Διαδοχή έκφράζεται και νοείται μόνον με την πιστότητα στην Άποστολική Παράδοση και την τήρηση της Άποστολικής Παραδόσεως.

Στο άδιαχώριστό της Άποστολικής Διαδοχής και της Άποστολικής Παραδόσεως βρίσκεται ή πληρότητα της Πεντηκοστής. Και έμεις οι Όρθόδοξοι, οι "Παλαιοημερολογίτες", όπως όλοι οι Άγιοι Πατέρες μας άγωνιζόμαστε να κατέχουμε και να κρατάμε εκείνο το όποιο παντού, πάντοτε και υπό πάντων έπιστεύθη. Διότι όντως και κυρίως αυτό είναι το γνώρισμα της Καθολικότητας της Μιάς, Αγίας, Καθολικής Όρθοδόξου Έκκλησίας, το να στοιχιζόμαστε άκολουθώντας στην ζωή, στην όμολογία και στην Πίστη, το σύνολον των Αγίων Πατέρων, την Θριαμβεύουσαν Έκκλησιαν, το μυστικό σώμα του Χριστού και όσους από την στρατευομένην Έκκλησία στοιχίζονται με Έκείνην.

Παραμένουμε οι Όρθόδοξοι ένωμένοι με το σώμα των Μαρτύρων και των Όμολογιτών, των Όσίων και των Δικαίων που πάντοτε και παντού, έξ αρχής και μέχρι τέλους κήρυξαν και παρέδωσαν, εκείνα τα όποια παρέλαβαν από τους προγενέστερους Θεοφόρους Άγίους και από τις Άγιες Οικουμενικές, Πανορθόδοξες και Τοπικές Συνόδους, από τους Άγίους Άποστόλους και τον Ίδιον τον Κύριόν μας και Θεμελιωτήν της Έκκλησίας μας Ίησούν Χριστόν.

"Στοιχοῦμεν", λοιπόν, "έπόμενοι τῷ συνόλω, τῇ ἀρχαιότητι, τῇ συμφωνίᾳ".

Αυτό είναι το κριτήριο του Καθολικού Δόγματος και του έκκλησιαστικού βιώματος της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας. Είναι πᾶν ὅ,τι, πάντοτε και υπό πάντων έπιστεύθη και συμφωνεί "έπόμενον τῷ συνόλω, τῇ ἀρχαιότητι και τῇ συμφωνίᾳ."

Άς ρωτήσουμε τώρα τους Νεοημερολογίτες:

Ποιό έορτολόγιον άνταποκρίνεται στο κριτήριο του καθολικού έκκλησιαστικού βιώματος; Τό Πάτριον ἢ τό Νέον;

Ποιά λειτουργική τάξι νηστείας και λατρείας άνταποκρίνεται στις απαιτήσεις τούτου του κριτηρίου; Η καινοτομία των Νεοημερολογιτών ἢ ἡ Πατροπαράδοτη τάξι των Αγίων Πατέρων του κοινου Πατρώου Έορτολογίου;

Είναι φανερό ὅτι το κριτήριο της Καθολικότητας του Έκκλησιαστικού δόγματος και του λειτουργικού βιώματος δέν έχει να κάνει τίποτε με το υποκειμενικό, "άν πειράζη ἢ δέν πειράζη" που τάχα "μόνον διορθώθηκε το έορτολόγιο" από έσᾶς τους Νεοημερολογίτες. Γιατί με αυτόν τον τρόπο έσεις οι Νεοημερολογίτες ως γνώμονα, κριτήριο και πρόφαση των μεταρρυθμίσεων και των καινοτομιών έχετε τον Ίδιο τον έαυτό σας. Έτσι όμως έρχεστε σε αντίθεση με το άναλλοίωτο βίωμα και την αλάνθαστη μαρτυρία της Καθολικής Έκκλησίας: Με ὅ,τι πάντοτε, παντού και υπό πάντων έπιστεύθη.

Εμείς το έκκλησιαστικό μας βίωμα, δηλαδή το να μη συμπροσευχόμαστε με αίρετικούς, ούτε να συνεορτάζουμε με αυτούς, το να άποστρεφόμεστε τον οικουμενισμό και τον πανθησκειακό συγκρητισμό, το να νηστεύουμε, να λειτουργούμε και να έορτάζουμε με το άείποτε Έορτολόγιο της Καθολικής Όρθοδόξου Έκκλησίας, το έχουμε παραλάβει από τους Άγίους Πατέρες.

Εσεις από ποιόν παρελάβατε την Νεοημερολογιακή καινοτομία, τῇ συνιερουργία με τον Πάπα, τις συμπροσευχές με τους προτεστάντες, τους πάστορες και τις παστώρισσες, τους βουδιστές και τους μουσουλμάνους και ὅλο το συνονθύλευμα του Σατανᾶ;

Παράδοσις είναι το να μη έορτάζουμε μαζί με τους έτεροδόξους, πράγμα το όποιο καταλύθηκε ἤδη με την είσαγωγή του Νέου ἡμερολογίου. Η Πατροπαράδοτος νηστεία των Αγίων Άποστόλων πολλές φορές καταργείται με το Νέον ἡμερολόγιον ἢ περιορίζεται σε μία ἢ δυο ἡμερες!! Σημειωτέον ὅτι ἡ νηστεία αυτή είναι Παράδοσις μέσα εις την Άγιαν Έκκλησιαν ἤδη από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, όπως αναφέρεται στην έπιστολή του Μεγάλου Κωνσταντίνου

"Προς τους άπολειφθέντας έπισκόπους, περι των έν τῇ Συνόδω τυπωθέντων" Βλ. Θεοδωρήτου έπισκόπου Κύρου, Έκκλησιαστική ιστορία, έκδοσις 1679, σελ. 34.

Με την κατάργηση ἢ την περικοπή της νηστείας των Αγίων Άποστόλων υποπίπτουν οι Νεοημερολογίτες στο άνάθεμα της έν Γάγγρα Τοπικής Συνόδου, ἢ όποία έχει κύρος Οικουμενικής, διότι οι διατάξεις της έχουν κυρωθεί από Οικουμενική Σύνοδο. Ο 19ος Κανών της όρίζει: "Εἰ τις χωρίς σωματικής ανάγκης τᾶς παραδεδομένης νηστείας εις το κοινόν και φυλασσομένης υπό της Έκκλησίας παραλύοι... άνάθεμα έστω..."

Οἱ θεῖοι Πατέρες της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου επίσης άναθεμάτισαν "τους προστιθέντας τί ἢ αφαιρουντας εκ της Καθολικής" (δῆλ. της Όρθοδόξου) Έκκλησίας" και όλα όσα έφευρον οι νεωτεριστές μετά την Άγιαν αυτήν Οικουμενική Σύνοδο και είναι "παρά την διδασκαλίαν και υποτύπωσιν των Αγίων Πατέρων", δηλαδή παρά την Έκκλησιαστικήν Παράδοσιν. Έπομένως άναθεμάτισαν και την καινοτομίαν του Νέου ἡμερολογίου και την καινοφανή αίρεση του Οικουμενισμού :

"Νήφοντες έν πάσιν άποστολικῶς, το ισόρροπον κρίνομεν, ἵνα πάσαν καινοφωνίαν, ύφεισιν τε και πλεονασμόν, ως ζιζάνια τῷ καθάρῳ σίτῳ έτι σπαρέντα, άναβολῆς πάσης εκτός, εκτίλλωμεν ως της άληθείας αντίθετα και της Έκκλησίας αντίμαχα. Τα γάρ έν αυτή παραδοθέντα οὐκ εισί ναι και οὐ, αλλά ναι εισιν έν άληθείᾳ και μένουσιν άρραγή και άκράδαντα εις του αἰώνος χρόνον..." (Πρακτικά Ζ' Οἱκ. Συνόδου, Mansi Τόμος 12, σελ. 1002)... Πατέρες κηρύττουσι

τέλκνα υπακοής έσμεν και έγκαυχώμεθα εν προσωπωμητρος τής παραδόσει τής Καθολικής Έκκλησίας" (δήλ. τής Ορθοδόξου)...

" Ημείς τούς θεσμούς τών Πατέρων φυλάττομεν. Ημείς τούς προστιθέντας τί ή αφαιρούντας εκ τής Καθολικής Έκκλησίας άναθεματίζομεν... Ημείς κατά πάντα τών αύτών θεοφόρων Πατέρων ήμών τά δόγματα και πράγματα κρατούντες κηρύσσομεν εν ένι στόματι και μία καρδιά, μηδέν προστιθέντες, μηδέν αφαιρούντες, τών έξ αύτών παραδοθέντων ήμίν, αλλά τούτοις βεβαιούμεθα, τούτοις στηριζόμεθα... Εί τις πάσαν παράδοσιν Έκκλησιαστικήν έγγραφον τέ ή άγραφον άθετεί άνάθεμα έστω..." (Mansi, Τόμος 23ος, σέλ. 128 έπ.).

Η Αγία Ζ' Οικουμενική Σύνοδος σφραγίζει τήν Πίστη και έπικυρώνει τις προηγούμενες Συνόδους. Κάθε καινοτομία και κάθε παράβαση τής παραδόσεως είναι κάτω από φρικτά άναθέματα...

Τό Νέον ήμερολόγιον και ή καινοφανής αίρεση του Οικουμενισμού προσκρούουν στα κελεύσματα του θεηγόρου και ουρανοβάμονος Παύλου για τήν άκριβή τήρηση τών Παραδόσεων: "Στήκετε και κρατείτε τās παραδόσεις, άς έδιδάχθητε είτε δια λόγου είτε δι' έπιστολής ήμών" (Β' θέσ. β' 15) και "Συ δε μένε εν οίς έμαθες και έπιστωθης, ειδώς παρά τίνος έμαθες" (Β' Τιμ. γ' 14) και στις Παροιμίες διαβάζουμε "Μή μέταιρε όρια αιώνια, ά έθεντο οί πατέρες σου" (Παροιμ. ΚΒ' 28).

Τά αυτά διδάσκει και ο Μέγας δογματικός θεολόγος τής Έκκλησίας μας Άγιος Ιωάννης Δαμασκηνός για τήν τήρηση τής Πίστεως και τής Παραδόσεως:

"Πρώτον μόν ούν άπάντων, οίόν τίνα τρόπον ή θεμέλιον τόν λογισμόν καταπήξας, τήν τής Έκκλησιαστικής θεσμοθεσίας συντήρησιν, δι ής σωτηρία προσγίγνεσθαι πέφυκε...

Μή καινοτομεί, μηδέν μέταιρε όρια αιώνια, ά έθεντο οί πατέρες σου...

Ούκ άνεξόμεθα νέαν πίστιν διδάσκεσθαι...

Ούκ άνεξόμεθα άλλοτε άλλα φρονειν και καιροις μεταβάλλεσθαι... " (P.G. 94, 1233 έπ.).

Αυτά είναι τά κριτήρια τής Αγιοπάτης και ειρηνοχύτου Ορθοδοξίας!

Με αυτά στοιχίζονται οί Ορθόδοξοι Χριστιανοί!

Ο κάθε ένας προσωπικά έχει ευθύνην να κρίνη, να έλέγχη να εξετάζη τήν διδασκαλία και τήν πράξη τών ποιμένων του, αν συμφωνούν με τήν πράξη, τήν παράδοση και τήν διδασκαλία τής Έκκλησίας δια μέσου τών αιώνων.

Και όταν ή Πίστις μένη άπαρασάλευτη και ή διδασκαλία ακαινοτόμητη, τότε είναι υποχρεωμένος να ακόλουθή τους ποιμένες του που ένεργούν και υπακούουν εκείνοι πρώτοι στα κελεύσματα τών τών Πανορθόδοξων και Οικουμενικών Συνόδων και τών Αγίων Πατέρων, σε ό,τι πάντοτε παντού και υπό πάντων έπιστεύθη.

Αυτά τά όποια λέτε έσεις, π. Γεώργιε, και π. Βασίλειε, είναι καινοφανείς θεωρίες, αίολες και παντελώς άστήρικτες, που δέν έχουν καμμία αναφορά στην ένιαία Άγιοπατερική Παράδοση. Τό να έορτάζουν ταυτοχρόνως όλες οί Έκκλησίες μίαν και τήν αυτήν Έορτην και να έπικρατή ή αυτή τάξις ως προς τις νηστείες εν γενεί Χριστουγέννων, Αγίων Άποστόλων, Δεκαπενταύγουστου, τής Άποτομής της Κεφαλής του Τιμίου Προδρόμου, τής Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, σε όλες τις Έκκλησίες, είναι Παράδοσις και Όρος και Κανών.

Η άνάγνωσις όρισμένων Ευαγγελίων κατά όρισμένες Κυριακές και ή τάξις τούτων, τήν όποίαν άνέτρεψε ή εισαγωγή του Νέου ήμερολογίου, είναι Παράδοσις.

Τό να τελήται δυό φορές τó χρόνο μία και ή αυτή Έορτή, π.χ. ή Γέννησις και ή Βάπτισις του Χριστού μας ή ή Κοίμησις τής Θεοτόκου, όπως και γίνεται με τήν εισαγωγή του Νέου ήμερολογίου και έορτάζονται Δεσποτικές και Θεομητορικές Έορτές μία φορά από τή μιá εκκλησία και μία φορά από τήν άλλη είναι παράδοσις:

Κανένας λαός και καμμία εκκλησία, ειμή μόνον οί Νεοημερολογίτες δέν κρατούν δυό έορτολόγια, ένα μόν για τις κινητές και άλλο για τις ακίνητες έορτές.

Τό άείποτε έορτολόγιον τής Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας θεμελιώνει τήν ένότητα τής Έκκλησίας στην βίωση τής Πίστεως και τήν εκδήλωση τής Ορθοδόξου Λατρείας. Η μονομερής μεταβολή του και ή εισαγωγή του Νέου δέν είναι όλως άσχετη και ξένη δογματικών και κανονικών σχέσεων και συνθηκών.

Η μονομερής και άντικανονική μεταρρύθμιση και εισαγωγή του Νέου ήμερολογίου επέφερε τήν διάσπαση τής Ένότητος πασών τών Ορθόδοξων Έκκλησιών στην βίωση τής Πίστεως και στην εκδήλωση τής Ορθοδόξου θείας Λατρείας, ή όποία γίνεται με τήν ταυτόχρονη τήρηση τών έορτών, τών νηστειών και τών λοιπών έξαγνιστικών θυσιών.

Με τήν καινοτομία του Νέου θίγεται στην έξωτερικήυση και εκδήλωση του τó Δόγμα τής ένότητος τής Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας, τó όποιον άποτελεί τó 9ον άρθρον του Συμβόλου τής Πίστεώς μας.

"Η πλήρης και άκριβής έννοια του δόγματος τής ένότητος κατά τήν Ορθόδοξον ύγια αντίληψιν δέν έγκειται μόνον εις τήν κατά γνώσιν και θεωρίαν ένιαίαν και άπαραλλάκτον πίστιν, αλλά και στην κατά πράξιν και βίωσιν ταυτόχρονον και όμοιόμορφον εκδήλωσιν και έξωτερικήυσιν αυτής." Βλ. Άνδρούτσου, Δογματική της Ορθοδόξου Ανατολικής Έκκλησίας, Άθήνα 1956, σέλ. 274.

Σήμερα κηρύσσεται παγκοσμίως ό Οικουμενισμός

Οί Οικουμενιστές σήμερα πλέον δέν σταματούν στις συμπροσευχές και τις συνιευργίες με τούς άναθεματισμένους και έχθρούς του θεού Λατίνους, αλλά προχωρούν και ξανοίγονται και στους προτεστάντες, συνιευρουν με αυτούς, είτε αυτοί είναι πάστορες είτε παστόρισσες, κάνοντας μαζί τους "μυστήρια", γάμους, βαπτίσεις, κηδείες. Οί περισσότεροι από αυτούς μεταδίδουν τά μυστήρια συνεχώς, όπως έξ ίδιας θλιβερής πείρας γνωρίζουμε, σε όλους άνεξαιρέτως,

Μονοφυσίτες, Φράγγους και Προτεστάντες. Στην πράξη δήλ. οί υποτιθέμενοι όρθόδοξοι έχουν ένωθει με όλους τους προαναφερθέντες αίρετικούς.

Μερικές οικουμενιστικές μάλιστα "εκκλησίες", όπως τó πατριαρχείο τής Αντιόχειας, ήδη έχουν και έπισήμως ένωθει με τούς Μονοφυσίτες κατόπιν σχετικής συνοδικής άποφάσεως που όρίζει, πότε θα ίεροπρακτεί ό Μονοφυσίτης και πότε ό

ὀρθόδοξος" ἀνάλογα μὲ τὸν πληθυστῶν πιστῶν ποὺ ἔχει κάθε θρησκευτικὴ κοινότητα (!):

"Ἡ Ἁγία Σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς:

1) Τὸν πλήρη καὶ ἀμοιβαῖον σεβασμὸν τῶν δυὸ Ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τὸ τελετουργικὸν τῶν, τὴν πνευματικότητα, τὴν κληρονομίαν καὶ τοὺς ἁγίους πατέρας καὶ τὴν πλήρη προστασίαν τῶν λειτουργικῶν πράξεων καὶ τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῆς Συρίας.

2) Τὴν ἐνσωμάτωσιν τῶν πατέρων καὶ τῶν δυὸ ἐκκλησιῶν καὶ τῆς παραδόσεως τῶν γενικῶς εἰς τὰ χριστιανικὰ ἐπιμορφωτικὰ προγράμματα καὶ τὴν θεολογίαν καθηγητῶν καὶ μαθητῶν. (Τὸν Διόσκουρο καὶ τὸν Εὐτυχὴ τοὺς αἰρεσιάρχους καὶ ... Ἁγίους τῶν Μονοφυσιτῶν!!! Νὰ τοὺς χαίρεστε, Ἁγίε Καθηγούμενε. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ τοὺς φτιάξετε καὶ εἰκόνες νὰ τοὺς προσκυνάτε!)

3) Τὴν ἀποφυγὴν τοῦ νὰ δέχωνται μέλη μιᾶς ἐκκλησίας εἰς τὴν ἄλλην, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι οἱ λόγοι.

4) Τὴν διοργάνωσιν συνάξεων καὶ τῶν δυὸ Συνόδων ὅποτεδῆποτε ὑπάρξει ἀνάγκη.

5) Νὰ παραμείνῃ κάθε Ἐκκλησία ὡς σημεῖον ἀναφορᾶς διὰ τὰ μέλη τῆς εἰς θέματα ἀφορῶντα γάμον, διαζύγιον υἰοθεσίαν κλπ.

6) Ἐὰν δυὸ ἐπίσκοποι δυὸ διαφορετικῶν ἐκκλησιῶν συναντηθοῦν διὰ πνευματικὴν τελετὴν, θὰ προΐσταται ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τὸ μεγαλύτερον ποίμνιον.

Ἄλλὰ ἂν εἶναι εἰς τὸ μυστήριόν τοῦ γάμου, θὰ προΐσταται ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐκκλησίας τοῦ νυμφίου.

7) Ὅ,τι ἔχει ἀναφερθῆ προηγουμένως δὲν ἰσχύει κατὰ τὸν συνεορτασμὸν Ἐπισκόπων εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν.

8) Ὅ,τι ἔχει λεχθῆ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 6 ἄρθρον, ἰσχύει διὰ τοὺς κληρικούς καὶ τῶν δυὸ ἐκκλησιῶν.

9) Ἐὰν ἓνας ἱερεὺς μιᾶς ἐκ τῶν δυὸ ἐκκλησιῶν τύχῃ νὰ εἶναι εἰς κάποιον περιοχὴν, θὰ τελέσῃ τὰ θεία μυστήρια διὰ τὰ μέλη καὶ τῶν δυὸ ἐκκλησιῶν συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς θείας λειτουργίας καὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου. Ὁ ἴδιος ἱερεὺς θὰ κρατήσῃ ἀνεξάρτητον ἀρχεῖον καὶ διὰ τὰς δυὸ ἐκκλησίας καὶ θὰ μεταφέρῃ τὴν καταγραφὴν τῶν μελῶν τῆς ἀδελφῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς ἐξουσίαν. (Ἄν βρεθῆτε στὴν Ἀντιόχεια μὴν ξεχάσετε νὰ κοινωνήσετε στὴ λειτουργία ποὺ θὰ κἀνῃ ὁ Μονοφυσίτης ἱερεὺς, γιὰ νὰ ἀγιασθῆτε, ἀφοῦ εἴστε κοινωνικοὶ μὲ τὸ Πατριαρχεῖο αὐτό, καὶ δὲν πρέπει, κατὰ τὰ λεγόμενά σας, νὰ κόψετε τὴν κοινωνία τους! Γιατί δὲν κινδυνεύετε! Μὲ γειά σας καὶ χαρά σας!)

10) Ἐὰν δυὸ ἱερεῖς καὶ τῶν δυὸ ἐκκλησιῶν τύχῃ νὰ εὐρίσκωνται εἰς κάποιαν κοινότητα, θὰ ἐναλλάσσωνται καὶ εἰς περίπτωσιν συνεορτασμοῦ θὰ προΐσταται ἐκεῖνος μὲ τὸ μεγαλύτερον ποίμνιον.

11) Ἐὰν ἐπίσκοπος ἀπὸ μίαν ἐκκλησίαν καὶ ἓνας ἱερεὺς ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τύχῃ νὰ συνεορτάζουν, θὰ προΐσταται, ὅπως εἶναι φυσικόν, ὁ ἐπίσκοπος, ἀκόμη καὶ ἂν εὐρίσκειται εἰς τὴν κοινότητα τοῦ ἱερέως, ἔφ? ὅσον ὑπάρχουν λαϊκοὶ καὶ ἀπὸ τὰς δυὸ ἐκκλησίας.

12) Χειροτονία εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης γίνονται ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ἀρχὴν τῶν ὑποψηφίων εἰς κάθε ἐκκλησίαν, κατὰ προτίμησιν μὲ τὴν παρουσίαν ἀδελφῶν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν.

13) Ἀνάδοχοι καὶ μάρτυρες γάμου ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιλέγωνται ἀπὸ τὰ μέλη καὶ τῶν δυὸ ἐκκλησιῶν χωρὶς διάκρισιν.

14) Εἰς ὅλας τὰς κοινὰς ἐορτὰς θὰ προΐσταται ὁ ἀρχαιότερος τῆ τάξεως ἱερέως.

15) Ὅλοι οἱ ὀργανισμοὶ τῶν δυὸ Ἐκκλησιῶν θὰ συνεργάζωνται εἰς ὅλα τὰ θέματα, μορφωτικά, παιδείαν καὶ κοινωνικὰ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀδελφικοῦ πνεύματος.

Σὰς ὑποσχομεθα, μὲ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν, ὅτι θὰ συνεχίσωμεν νὰ ἐνισχύωμεν τὴν σχέσιν μας μὲ τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅλας τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας μὲ σκοπὸν νὰ γίνωμεν ὅλοι μία κοινότητα κάτω ἀπὸ ἓνα Ποιμένα."

"Ὁρθόδοξη Μαρτυρία", τεύχος 79ον καὶ "Φιλήματα Ἰουδα", "Ἐκδοσις Ε'", 2000, σέλ. 261 καὶ "Ο.Τ.", τὴν σειρὰ τῶν ἄρθρων ἀπὸ τὸ 1991, γιὰ τὴν προδοτικὴν συμφωνία τοῦ Σανμπεζύ, βλ. ἰδιαίτερα τὰ ἄρθρα ἀριθμ. Φύλ. 1160, 1329 καὶ τὰ τρία βιβλία τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως Καλλιστίου, "Ἡ ἔνωσις μὲ τοὺς Μονοφυσίτες", Πειραιεύς, Δ' ἔκδ. 1991,

"Ὁρθόδοξοι καὶ Μονοφυσίτες", Πειραιεύς, Α' ἔκδ. 1991.

Τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;

Εἶναι συνοδικὴ ἢ ὄχι ἡ διακήρυξις τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ἐνώνεται ὁλόκληρον Πατριαρχεῖον, μὲ τὸ ὅποιο εἴστε σὲ πλήρη κοινωνία, μὲ τοὺς Μονοφυσίτες, ὅταν ὀρίζονται καὶ λεπτομερεῖς αὐτῆς τῆς ἐνώσεως;

Ἄνεκλήθη ποτὲ αὕτη ἡ Συνοδικὴ πράξις;

Κοινωνοῦν ἢ ὄχι ἀπὸ ἓνα ποτήριον ὀρθόδοξοι καὶ Μονοφυσίτες;

Τώρα τί μας λέτε ὅτι ἀπὸ ὅσο γνωρίζετε αὐτὰ γίνονται σὲ μικρὴ ἔκτασι;

Εἶναι οἱ Μονοφυσίτες ὑπὸ τὰ φρικτὰ ἀναθέματα τεσσάρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ ὄχι;

Ἐκπίπτετε, λοιπόν, τῆς ἱερωσύνης, κατὰ τὰ λεγόμενά σας, μιὰ καὶ εἴστε σὲ πλήρη κοινωνία μὲ τὸ κοινωνικὸ πρὸς τοὺς Μονοφυσίτες Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας;

Οἱ ἀντικειμενικοὶ ἀναγνώστες ἂς βγάλουν μόνοι τους τὰ συμπεράσματά τους γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸ ὅποιο ἀντιμετωπίζει ἡ Ἱερά Μονὴ Γρηγορίου τὴν προδοσίαν τῆς Πίστεως...

Πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση κινοῦνται καὶ τὰ πατριαρχεῖα τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ τὸ λεγόμενον οἰκουμενικόν.

Γιατί παρασιωπᾶτε τὸ ἐπίσης φοβερὴν προδοσίαν ὅτι ἡ "ὀρθόδοξη" ἀρχιεπισκοπὴ Φινλανδίας, μὲ τὴν ὁποία εἴστε σὲ πλήρη κοινωνία, ἀκολουθεῖ τοὺς Φράγγους στὸν ἐορτασμὸν καὶ τοῦ Πάσχα;

Γιατί ἀποκρύπτετε τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, π. Βασίλειε καὶ Ἁγίε Καθηγούμενε π. Γεώργιε;

Γράφει ἡ Ἱερά Μονὴ Γρηγορίου (διὰ τοῦ π. Βασιλείου) στὴ δευτέρῃ της ἀπάντησι: 2.1. "Στὸ προηγούμενον ἄρθρον μου εἶχα γράψαι τὰ ἑξῆς: Ἐπειτα ἀπὸ καταδίκη Οἰκουμενικῆς συνόδου ἢ μεγάλων Τοπικῶν συνόδων (π.χ. σύνοδοι τῆς Δύσεως 640-649) ἀπαγορεύεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς (ἐκτὸς Ἐκκλησίας πλέον) αἰρετικούς καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τους.

2.2. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ ὅσους ἐνωθοῦν μὲ ἐκτὸς Ἐκκλησίας αἰρετικούς, διακόπτεται ἀμέσως (χωρὶς συνοδικὴ

κρίση)." Επομένως, π. Γεώργιε και π. Βασίλειε εἴσθε ἑνωμένοι με ἓνα αἰρετικό, κατὰ τὸν Ἅγιο Δοσίθεο! Εἴστε ἑνωμένοι με τὸν "Ἀρχιεπίσκοπο" Ἰωάννη τῆς Φινλανδίας, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀλλάξει καὶ τὸ Πασχάλιον, καὶ κατὰ τοὺς λόγους σας, ἐκπίπτει τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωρίας καὶ τῆς ἱερωσύνης!" Ἐστω καὶ ἂν ἀκόμη δεχθούμε ὅτι αὐτὰ πού λέγει ὁ Ἅγιος Δοσίθεος τὰ λέγει μόνον γιὰ τὸ Πασχάλιον καὶ ὄχι καὶ γιὰ τὸ Μ ἢ ν ὁ λόγ ῖ ὁ ν , ὅπως σημειώνετε στὴν δευτέρῃ σας ἀπάντησι! Γιὰ τὴν ἀνωτέρω ἡμετέρα παραπομπή βλ. Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων "Ὁμολογία Ὁρθοδόξου Πίστεως" σέλ. 4, καὶ Γρηγορίου Εὐστρατιαδοῦ, "Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου", Ἀθήναι 1929, ἔκδοσις Δ', Ἀθήναι 1988, ὑπὸ Χρυσοστόμου Μητροπούλου, σέλ. γ, δ, ἔ. Γιὰ τὸ θέμα ἀπὸ τὴν πλοῦσι βιβλιογραφία πού κυριολεκτικὰ ἔχει κωνιοτροποιοῦσι τὰ ἀντίθετα ἐπιχειρήματα τῶν Νεοημερολογιῶν βλ. τὴν ἀνωτέρω μελέτη τοῦ Εὐστρατιαδοῦ, "Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου", καὶ τὶς θαυμάσιες μελέτες "Αἱ χειροτονιαὶ τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ κανονικῆς ἐπόψεως", Ἀθήναι 1997, σέλ. 51 ἔπ., "Παλιὸν καὶ Νέον", θεοδωρήτου Ἱερομόναχου, ἔκδ. Β', Ἅγιον Ὄρος Ἀθήναι 2000 καὶ ἐσχάτως "Τὸ χρονικὸ μιᾶς σοφιστείας, Λάρναξ, Κύπρος, 1999, Δελτίον τοῦ Ἰδρύματος Ἅγιος Ἐπιφάνιος καὶ Χαριτίνης Ἀγγελοπούλου, "Σύντομη πραγματεία περὶ τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας", Πάτρα 2000, κυρίως σέλ. 142 ἔπ.

Τώρα, ἐὰν ἐσᾶς καὶ τὸν λαὸν πού σας ἀκολουθεῖ δὲν σᾶς σκανδαλίζει ὁ κ. Βαρθολομαῖος πού συνιερουργεῖ με τὸν πάπα, καὶ συμπροσεύχεται μετὰ παστορισῶν καὶ παστόρων, καλὰ κάνετε καὶ τὸν μνημονεύετε!

Ἐὰν δὲν σᾶς σκανδαλίζει ὁ κ. Ἀναστάσιος Ἀλβανίας πού ἀνάβει μετὰ τῶν ἀλλοθρήσκων καὶ Βουδιστῶν κερὰ στουὶς βωμοὺς τῶν δαιμόνων, καλὰ κάνετε καὶ κοινωνεῖτε μαζί του!

Ἐὰν γιὰ σᾶς οἱ συμπροσευχῆς μετὰ τῶν ἀλλοθρήσκων στὴν Καμπέρα τοῦ κ. Χριστοδούλου, τοῦ κ. Μελετίου τοῦ κ. Στυλιανοῦ, τοῦ "Ἐφεσσου κ. Χρυσοστόμου καθὼς καὶ τοῦ πατριάρχου σας εἶναι πράγματα πού καὶ ἄλλοτε γίνονταν καὶ γι' αὐτὸ τοὺς δίνετε συγχωροχάρτι καὶ παραμένετε κοινωτικοὶ πρὸς αὐτοὺς ὁ Κύριος νὰ Σᾶς φωτίσει...

Ἐπιτρέψτε ὅμως καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἔσχατους καὶ ἀμαρτωλοὺς, τοῖς ὀλίγοις τῆ Κιβωτῶ προσδραμεῖν. Ὑμεῖς μὲν, εἰ δοκεῖτε, τοῦ σωζόμενου Νῶε, προτιμήσατε τὸ ὑποβρύχιον πλῆθος, γιὰ νὰ θυμηθούμε τὴ διδασκαλία τοῦ μεγάλου Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μνημονεύεται ἀκόμη ἀπὸ τοὺς Ἁγιορεῖτες ὁ κ. Βαρθολομαῖος, πού συμμετέχει με ἐκπρόσωπόντου σὲ σατανικὲς συναθροίσεις στὴν Ἀσίζη καὶ παρευρίσκειται ὁ ἴδιος σὲ δαιμονικὲς συναθροίσεις στὴν Καμπέρα, πού ἀναγνωρίζει τὶς δυτικὲς αἱρέσεις ὡς ἀδελφῆς ἐκκλησίαις, πού συχνότατα ἐξισώνει τὴν Ὁρθοδοξία με τὸν αἰρετικὸν Παπισμὸν καὶ βάνει τὸν διάκο του νὰ "παίρνει καιρὸ" ἀπὸ τὸν ἀντίχριστο Πάπα, καὶ νὰ δέχεται τὴν εὐλογίαν, (ἀλογίαν), τοῦ θηρίου ἐνώπιον τοῦ σὲ συνιερουργία στὸν Ἅγιον Πέτρον τῆς Ρώμης;

Δὲν ἀκούσατε τὸν Ἅγιον Ἰωσήφ, πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως νὰ διδάσκη: "Ὁ μνημονεύων ὡς ἀρχιερέως τοῦ πάπα, ἢ ἐκκλητον τούτω διδοῦς, ἢ πρῶτον ἐν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἡγούμενος, ἔνοχος ἐστὶν ὅλον τὸν λατινισμὸν ἐκτελεῖν..."

"Ὅταν ὁ φερόμενος ὡς "Ὀικουμενικὸς Πατριάρχης" σᾶς κ. Βαρθολομαῖος Ἀρχοντῶνης πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια σηκώνεται καὶ γυμνῆ τῆ κεφαλῇ καθυβρίζει τοὺς Ἁγίους Πατέρας λέγοντας αὐτολεξεῖ καὶ δημοσιεύοντας τὸ ὡς πρωτοσέλιδο στὸ ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἑλλαδικῆς Νεοημερολογίτικῆς ἐκκλησίας: "Ἡ μετάνοια ἡμῶν διὰ τὸ παρελθὸν εἶναι ἀπαραίτητος. Δὲν πρέπει νὰ σπαταλήσωμεν τὸν χρόνον εἰς ἀναζητήσεις εὐθυνῶν. Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμενοι ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων"! (Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια", "Ἀρ. φύλ. 461 16.12.98)

Συγχωρεῖστε μας, ἀλλὰ ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι ἀποστασία, τότε τί εἶναι ἀποστασία;

Βλ. σχετικὰ, "Τὸ χρονικὸ μιᾶς σοφιστείας", σέλ. 31. Ἡ ἐξήγησι γιὰ τὴν φοβερὴ αὐτὴ βλασφημία, τὴν ὁποῖαν ἐπικαλεῖσθε ὅτι σας ἔδωσε ὁ ψευδοποιμένας σας, κατὰ τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ', συγχωρέστε μας, προσβάλλει τὴν κοινὴ νοημοσύνη. Καὶ σεις τὴν δεχθήκατε! Δὲν παύει ὅμως νὰ σᾶς ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα στὰ μάτια τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν, πού ἀκόμη σας ἀκολουθοῦν... Μέχρι πότε ὅμως ἀκόμη;

Τὸ ὅτι βέβαια ὑπῆρχε πάντα μέσα στὴν Ἐκκλησία τὸ πρόβλημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων τῶν τελουμένων ὑπὸ ὑποδίκων αἰρετικῶν τὸ βλέπουμε καὶ ἀπὸ τὰ κατωτέρω παρατιθέμενα κείμενα:

"... τοῖς μὲν καταπεπωκόσι καὶ προισταμένοις τῆς ἀσεβείας, συγγινώσκειν μὲν μετανουοῦσι, μὴ διδόναι δὲ αὐτοῖς τόπον Κλήρου. Τοῖς δὲ μὴ ἀθετοῦσι μὲν τῆς εὐσέβειας, παρασυρεῖσι δὲ δι' ἀνάγκην καὶ βίαν, ἔδοξε δίδοσθαι μὲν συγγνώμην, ἔχειν δὲ καὶ τὸν τόπον τοῦ Κλήρου, μάλιστα ὅτι ἀπολογίαν πιθανὴν ἐπορίσαντο, καὶ ἔδοξε τοῦτο πῶς οἰκονομικῶς γεγενῆσθαι? διαβεβαιώσαντο γὰρ μὴ μεταβεβλήσθαι εἰς ἀσεβείαν. Ἴνα δὲ μὴ κατασταθέντες τινὲς ἀσεβέστατοι διαφθεῖρωσι τὰς Ἐκκλησίας, εἴλοντο μᾶλλον συνδραμεῖν τῆ βία καὶ βαστάσαι τὸ βάρος ἢ λαοὺς ἀπολέσθαι." (Μ. Ἀθανασίου, ἐπιστολὴ Β' πρὸς Ρουφινιανόν, βλ. Ἱερὸν Πηδάλιον Ἁγίου Νικόδημου, ἔκδοσις 1908, σέλ. 559 ἔπ.)

Ἐρμηνεῖα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἀπὸ τὸν Ἅγιον Νικόδημον:

"Ἐπειδὴ ἐρωτᾶς ἐκκλησιαστικῶς διὰ ἐκείνους ὅπου ἐκοινώνησαν τοῖς αἰρετικοῖς, εἶτα δὲν ἔμειναν τῆ αὐτῶν αἰρέσει μέχρι τέλους, ἀλλὰ μετενόησαν, ἤξευρε, ὅτι ἔγιναν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου διάφοροι Σύνοδοι εἰς διαφόρους τόπους, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐκεῖνο ὅπου ἐδῶ ἀπεφασίσθη ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπὸ ὄλους ἐκείνους. Καὶ λέγομεν λοιπόν, ὅτι ὅσοι ἱερωμένοι ὄχι μόνον ἐσυκοινώνησαν τοῖς Ἀρειανοῖς, καὶ ὠμολόγησαν ὅτι φρονοῦν ὅσα φρονουσι καὶ αὐτοί, ἀλλ' ἔγιναν με αὐτοὺς καὶ προστάται τῆς αἵρεσεως, ὥστε ὅπου νὰ παρακινουσι καὶ ἄλλους νὰ ἔρχωνται εἰς τὸν Ἀρειανισμὸν, οὗτοι ὅταν ἐπιστραφωσιν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πρέπει νὰ τοὺς δεχώμεθα, ὄχι ὅμως νὰ τοὺς ἀφίνωμεν καὶ εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης, ἀμῆ ὡς λαικοὺς νὰ τοὺς ἔχωμεν πλέον."

Στὴν ἀ' πράξιν τῆς Ζ' Συνόδου Σάββας ὁ ἡγούμενος τῶν Στουδίων ἐπεχείρησεν ἐκ τῆς περιόδου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνωνται δεκτῆς οἱ παρὰ τῶν αἰρετικῶν χειροτονίες, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀντέτεινεν ὁ Ἅγιος

Ταράσιος, ταῦτα ἐπὶ λέξει εἶπών: "Οὐ περὶ παντὸς ἐπιστρέφοντος ἀποφαίνεται ὁ Πατὴρ μὴ δεχθῆναι, ἀλλὰ περὶ τῶν πρωτάρχων τῆς αἵρέσεως, καὶ τῶν ἐμπαθῶς ἐγκειμένων, καὶ ῥήμασι μὲν σχηματιζόμενων τὴν ἀλήθειαν, περὶ δὲ τὸν νοῦν κακουργούντων..." Ὅθεν μετὰ ταῦτα εἰπόντος πάλιν τοῦ Ταράσιου "Τὴν ἀκρόασιν ἐποίησάμεθα τῶν πατρικῶν ἐνταλμάτων. Τί οὖν δεῖ δέχεσθαι τοὺς ἐξ αἰρετικῶν χειροτονηθέντας;"

Ἡ ἀγία Σύνοδος εἶπε, ναί, Δέσποτα, ἤκροασάμεθα καὶ δεῖν δέχεσθαι. (Καὶ προσθετεῖ ὁ Ἅγιος Νικόδημος: "Ὅρα καὶ τὸν ξηρὸν ἀποστολικόν. Σημειῶσαι ὅμως ὅτι οἱ εἰκονομάχοι οὗτοι καὶ πάντες οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, τῶν ὁποίων τὰς χειροτονίας ἐδέχθη ἡ Ἐκκλησία, κατ' οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν, καὶ ὄχι κατὰ ἀκρίβειαν, οὗτοι, λέγω, ἦσαν ὀρθῶς καὶ κατὰ τὸν τύπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαππισμένοι. Δι' ὅ καὶ ἡ Ἐκκλησία, καθὼς ἐδέχθη τὸ βάπτισμα αὐτῶν, οὕτως ἀκολούθως ἐδέχθη καὶ τὰς αὐτῶν χειροτονίας, οἱ δὲ Λατίνοι καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν, καὶ ὅσοι ἄλλοι τοιοῦτοι, δὲν εἶναι ὀρθῶς βεβαππισμένοι. Δι' ὅ καὶ ἡ Ἐκκλησία, καθὼς δὲν ἐδέχθη τὸ βάπτισμα αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ πρῶτον τῶν Μυστηρίων, πολλῶ μᾶλλον δὲν δέχεται τὰς χειροτονίας αὐτῶν. Διὰ τοῦτο χρεῖα εἶναι αὐτοῖς νὰ βαπτισθοῦν καὶ νὰ χειροτονηθοῦν ἀπὸ Ὁρθοδόξους ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς. Πηδάλιον, Ἁγίου Νικόδημου, ὁ.π. σέλ. 561, ὑποσ. 1.

.... Ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ὅπου ἐσυγκοινωνήσαν εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην ὄχι μὲ γνώμην ἐλευθέραν καὶ ἐκούσιον, ἀλλὰ μὲ βίαν καὶ στενοχωρίαν, ἐφάνη εὐλογον καὶ συγχώρησις εἰς τοὺτους νὰ δίδεται, ὅταν ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸν τόπον τοῦ κλήρου πάλιν νὰ ἔχωσιν. Ἦτοι, καθὼς ἦτον πρῶτον ἱερεῖς, ἔτσι καὶ πάλιν νὰ μένωσιν ἱερεῖς. Εἶναι δὲ ἄξιοι συγχωρήσεως, ὄχι μόνον διότι ἐβιάσθησαν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν οἰκονομίαν, ὅπου λέγουσι πῶς ἔκαμαν? διότι, ἀπολογοῦνται, πῶς δὲν ἐσυγκοινωνήσαν τῇ αἵρεσει κατὰ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον κατὰ προσποιήσιν, καὶ τοῦτο δι' οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν, διὰ νὰ μὴ διωχθοῦν δὴλ. τελείως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῖ καὶ ἂν αὐτῶν κατασταθῶσιν ἀσεβέστατοι ἄλλοι καὶ φθειρῶσι τελείως τοὺς ὀρθοδόξους. Ὅθεν ἐπρόκριναν νὰ ὑπομείνουν τὸ βάρος τῆς κατ' ἀνάγκην ἀρνήσεως, καὶ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ τὸ πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων. (Ἁγίου Νικόδημου, ἐρμηνεία στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὁ.π. σέλ. 561).

Τὰ αὐτὰ γράφει ὁ Θεῖος Πατὴρ, δεῦτερος Χρυσόστομος, Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης εἰς τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον γιὰ τοὺς ὑποδίκους αἰρετικούς: Προλεγόμενα ἐν γένει περὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, λθ' ἴ, "Ὅτι τὰ περισσότερα ἐπιτίμια, τὰ ὑπὸ τῶν κανόνων διοριζόμενα, τρίτου προσώπου ὄντα, προστακτικοῦ μὴ παρόντος, ἐξ ἀνάγκης χρειάζονται καὶ β' πρόσωπον παρόν (ὅπερ ἐστὶν ἡ σύνοδος) διὰ νὰ ἐνεργηθοῦν."

Τὸ κείμενο ποὺ ἀναφέρουμε γιὰ τὴν τιμωρία τῶν κληρικῶν τῶν κοινωνησάντων μὲ τοὺς εἰκονομάχους αἰρετικούς βεβαίως καὶ ἀναφέρεται στὴ σύνοδο τοῦ 843 καὶ δὲν τὸ παραποιήσαμε, ἀλλὰ καὶ πάλι ἀποκρύπτете ὅτι εἶχε μεσολοβήσει ἡ εἰκονομαχικὴ Σύνοδος τοῦ 815 καὶ εἶχε ἀκυρώσει τὶς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ποιὰ Σύνοδος ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν οἱ καθαιρεθέντες κληρικοί κατὰ τὶς θεωρίες σας; Ἐκεῖνη τοῦ 754 τὴν εἰκονομαχικὴ, τὴν τοῦ 789 ἢ τὴν τοῦ 815; Ἐκ τῶν ὑστέρων εἶναι εὐκόλο νὰ λέτε ὅτι ἡ Ζ' εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Σύνοδος!

Ὅμως ἡ συνείδησις τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος ποὺ συντάσσεται μὲ ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καὶ πάντα ἐπιστεύθη εἶναι τὸ κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὄχι ὁ δικὸς σας ἀχρικαιρισμὸς.

Γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἡ ἀποτειχίσις ἀπὸ τοὺς κακοδόξους καὶ ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς κηρύσσοντες αἵρεσιν πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως κατὰ τὰ προεκτεθέντα καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς ΛΑ' Ἀποστολικὸν Ἱερὸν Κανόνα καὶ ΙΕ' τῆς ΑΒ'.

Κατὰ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην ὁ καιρὸς τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀποτειχίσεως ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς εἶναι "καιρὸς Ὁμολογίας, καιρὸς ἐνστάσεως, καιρὸς ἀθλήσεως, τυχὸν καὶ ἄλλων παθημάτων" ἀλλὰ καὶ στεφάνων καὶ δόξης ἐπουρανοῦ" (P.G. 99, 1013 B).

Καὶ κυρίως γιὰ μᾶς, τοὺς ἱερεῖς καὶ ποιμένες, ἰσχύει τὸ τοῦ Μεγάλου Ὁμολογητοῦ: "ἐὰν οἱ ἱερωμένοι ἅπασι ἀλώθησαν ἀπὸ τὴν αἰρετικὴν κοινωνία, ἔχει ὀρισθεῖ γι' αὐτοὺς νὰ ἐμποδίζονται ἀπὸ τὴν ἱεραουργία..." Καὶ τὸ σημαντικότερο ποὺ ξεκαθαρίζει τὰ πράγματα, ὅτι ὀφείλουν οἱ Ὁρθόδοξοι πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης νὰ ἀποτειχισθοῦν ἀπὸ τοὺς κακοδόξους αἰρετικούς, (σήμερον Νεοήμερολογίτες-Οἰκουμενιστές), εἶναι αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ Ἅγιος στὴ συνέχεια!

"Γιατί πῶς διαφορετικὰ θὰ φανῆ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ κείνους ποὺ πρόδωσαν τὴν ἀλήθεια καὶ σὲ κείνους ποὺ τίμησαν τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα; Πῶς γὰρ φανεῖ τὸ διάφορον τῶν προδοσάντων τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ; Πῶς θὰ φανῆ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ κείνους ποὺ ἠθλησαν μὲ γενναιότητα καὶ σὲ κείνους ποὺ δὲν θέλησαν νὰ πάθουν οὔτε τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸ καλὸ (γιὰ τὴν πίστη);" P.G. 99, 1636-7.

Σύμφωνα μὲ τὰ ἀνωτέρω, ἀρκοῦσε τὸ γεγονὸς ὅτι καταστράφηκε ἡ ἐορτολογικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἐορτολογίου καὶ τὸ σχίσμα ποὺ δημιουργήσατε στὴν Καθολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, γιὰ νὰ ἀποτειχισθοῦν οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Τὸ ὅτι σιγά-σιγά ἀποκαλύπτονταν καὶ οἱ ἄλλες προγραμματισμένες προδοσίαι τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920, αὐτὸ δικαίωσε καὶ δικαιώνει μέχρι σήμερον, τὴν ἀποτειχίσην μας, ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς.

Τὰ πρακτικὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μαρτυροῦν ξεκάθαρα ὅτι ὀφείλουν οἱ πιστοὶ νὰ ἀποτειχίζονται ἀπὸ τοὺς κακοδόξους ποιμένες πρὸ συνοδικῆς Διαγνώμης. Βεβαίως καὶ κηρυσσόταν τότε ἡ εἰκονομαχικὴ αἵρεσις, ἡ ὁποία ἀναθεματιζόταν ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους καθημερινά.

Καὶ σήμερον ἀναθεματίζεται καθημερινὰ ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ὁ Νεοήμερολογικὸς Οἰκουμενισμὸς. Ἰδιαιτέρα καὶ μεγαλοφώνως ἀναθεματίζεται ὁ Νεοήμερολογισμὸς καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας στὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες μας, ὅταν διαβάζεται τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐχει ἀναθεματισθεῖ ἐπισήμως καὶ ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ὁρθοδόξων Ρώσων τῆς Διασπορᾶς τοῦ Ἁγίου Πρωθιεράρχου Φιλάρτου τοῦ 1983 καὶ ἀπὸ τὴν ἡμετέρα σύνοδο τοῦ Ἁγίου Προέδρου μας Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου.

Βλ. σχετικὰ καὶ "Ὁρθόδοξος Μαρτυρία", ὑπὸ Καλλινίκου Ἱερομόναχου, Ἀγιορείτου, Ἅγιον Ὄρος, 1985, σέλ. 69 καὶ ἰδιαιτέρα 80 καὶ 81.

Σε ἀπάντηση τῶν κατηγοριῶν σας γιὰ τὸν Ἅγιο αὐτὸ Ἀρχιεπίσκοπό σας παραθέτουμε πρὸς προσκύνηση τὸ ἀδιάφθορο Λείψανό του καὶ τὰ θαύματα ποὺ ἤδη σημειώνονται καθημερινά.
Γιὰ τὸν ἄλλο μεγάλο Ἅγιο τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Μαξίμοβιτς, κυκλοφορεῖ βιβλίο ἐκ πεντακοσίων σελίδων, ἀναφερόμενο στὰ ἀμέτρητα θαύματά του.
Ἡ πρότασή σας γιὰ τὴν ὑπαγωγή μας στὸν Λατινόφρονα κ. Χριστόδουλο, μόνον ὡς ἀστείότης μπορεῖ νὰ ἐκληφθῆ...